

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. ιδ’ 6)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. Γ’ 63)

Ἔτος 106ον | Σεπτέμβριος 2016 | 4304

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΑΘΕ φορά πού τελείται μιὰ ἱερὴ ἀκολουθία ἢ τελείται ἓνα μυστήριον, ὁ ἱερέας ἀρχίζει μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Αὐτὸ γίνεται καὶ στὸ μυστήριον τοῦ γάμου. Καὶ ὄχι μόνο μιὰ φορά. Ἴσως γιὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴ δημιουργεῖται κάποια ἀπορία. Ὁ σταυρὸς μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ὀδυνηρὸ πάθος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει πολὺ στενὴ σχέση μεταξύ τοῦ σταυρικοῦ πάθους τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἐνώσεως τῶν συζύγων. Καὶ στὴ μιὰ περίπτωση καὶ στὴν ἄλλην βρίσκουμε τὴν ἀγάπην. Διότι ὁ Χριστὸς ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον θυσιάσθηκε. Ὁ ἴδιος διεκήρυξε, πῶς δὲν ὑπάρχει πῶς μεγάλη ἀγάπη ἀπὸ τὸ νὰ θυσιάσθῃ κανεὶς γιὰ ἐκεῖνον πού ἀγαπᾷ. Ὁ σταυρὸς εἶναι ἡ πῶς τρανὴ ἀπόδειξις, ὅτι εἴμαστε οἱ ἀγαπημένοι τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦ σταυροῦ μᾶς δόθηκε τὸ πῶς ἰσχυρὸ τεκμήριον τῆς ἀγάπης πού ὑπάρχει στὸν κόσμον. **«Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ»** (Ἰωάν. ιε’ 13). Καὶ αὐτὸ ἔδειξε μὲ τὴν ὅλην ζωὴν Του ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς τῆς ἀγάπης.

Ἡ ἀγάπη ἐπομένως εἶναι ὑπόθεσις σοβαρὴ γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλες τὶς περιπτώσεις. Ἀγάπη, γι’ αὐτοὺς πού ἐτοιμάζονται νὰ συνδεθοῦν μὲ τὸν ἱερὸ δεσμὸ τοῦ γάμου, δὲν εἶναι μόνο νὰ μαζεύουν λουλούδια καὶ νὰ ἀνταλλάσσουν δῶρα. Ἀγάπη εἶναι νὰ θέλεις τὸ καλὸ τοῦ ἄλλου πού ἀγαπᾷς καὶ νὰ εἶσαι ἕτοιμος νὰ θυσιάσεις γιὰ χάρην του εὐαισθησίας, ἰδιοτροπίες, πείσματα, ἐγωισμούς, ἀκόμα καὶ τὴν ζωὴν σου.

Οἱ ἀρραβωνιασμένοι δὲν βλέπουν ὁ ἓνας στὸν ἄλλο παρὰ μονάχα προτερήματα. Καθένας ξαναβρίσκει στὴν σύζυγόν του κάτι ὡς ἐκεῖνο πού ἀντίκρισε μὲ θαυμασμὸ ὁ Ἀδὰμ στὴν Εὐὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ ξύπνημά του. Εἶναι μιὰ ἡχώ τοῦ ἐπίγειου Παραδείσου. Ὅμως μιὰ ἡμέρα θὰ ἀνακαλύψουν, ὅτι οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος εἶναι, ὅπως τὸν εἶχαν φαντασθεῖ. Ὁ καθένας ἔχει τὶς ἀδυναμίες του. Πέντε χρόνια, δέκα, εἴκοσι κοινῆς ζωῆς, θὰ ἀποκαλύψουν τοὺς χαρακτῆρες ἀκριβῶς ὅπως εἶναι. Ἀνακάλυψιν τραγικὴ, ἀλλὰ καὶ χρήσιμη. Ἐκεῖνος στὸν ὅποιο εἴχαμε ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη καὶ τέλεια ἐκτίμησις, δὲν εἶναι αὐτὸς πού νομίζαμε. Δὲν θὰ εἶναι ἴσως ποτὲ αὐτὸς πού ὄνειρευόμασταν. Ὁ πειρασμὸς εἶναι μεγάλος καὶ ξανατίθεται σὲ δοκιμασία ἡ ἀγάπη.

Ἐδῶ ἀκριβῶς πρέπει νὰ ξαναθυμηθοῦμε τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου. Γιατὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἀγάπησε; Μήπως γιὰτὶ ἤμασταν τέλειοι; Ἀσφαλῶς ὄχι. Γνώριζε

καλὰ, ὅτι εἴμαστε ἀμαρτωλοὶ, ἀδύνατοι. Ἄνθρωποι πού συχνὰ δὲν κάνουμε τὸ καλὸ πού θέλουμε, ἀλλὰ τὸ κακὸ πού ἀποστρεφόμεσθε. Ὁ Ἰησοῦς μισοῦσε τὴν ἀμαρτία, ἀλλὰ ἀγαποῦσε τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Πάντοτε ἕτοιμος νὰ κατανοήσει καὶ νὰ συγχωρήσει.

Ἔτσι εἶναι. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη ἀπὸ τίποτα δὲν ἀνακόπτεται. Ἐκεῖνος πού ἀποθαρρύνεται στὴν πρώτη δυσκολία δὲν ἔχει χαρακτῆρα. Ὅποιος ἐγκαταλείπει τὸν φίλον του στὴν πρώτη λέξι πού δὲν κατάλαβε ἢ τὸν πείραξε, δὲν ξέρει νὰ ἀγαπᾷ. Ἐκεῖνος πού δὲν δέχεται μιὰ ἐνόχλησις ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πού θέλει πάντοτε νὰ γίνῃ τὸ δικό του, δὲν θὰ εἶναι ποτὲ φίλος κανενός. Ἴσχυε τὸ «ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχει ἀγάπη, βάλῃ τὴν ἀγάπην καὶ θὰ βρεῖς ἀγάπην. Σπεῖρε τὴν ἀγάπην καὶ θὰ τὴν θερίσεις πολλαπλάσια».

Στοὺς νέους ἀνθρώπους, πού ἐνώνονται μπροστὰ στὸν Θεό, γιὰ νὰ οἰκοδομήσουν τὴν ζωὴν

στὴν ἀγάπην, ποῖο παράδειγμα πῶς ὠραῖο θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς προβληθεῖ ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ Χριστοῦ πού ὑπέφερε ἀπὸ ἀγάπην καὶ ἤδη βρίσκεται στὴ δόξα τοῦ οὐρανοῦ; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν ἐπιστολὴ πού διαβάζεται στὴν ἀκολουθία τοῦ γάμου τονίζει: **«Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς»** (Ἐφεσ. ε’ 25).

Ὁ Σταυρὸς πράγματι δὲν εἶναι τόσο ἓνα ὄργανον πόνου, ὅσο ἓνα τρόπαιον ἀγάπης. Κάθε φορά πού οἱ Χριστιανοὶ σύζυγοι συναντοῦν μιὰ πικρία στὴν ζωὴν τους, πῶς ἐνισχύονται, ὅταν ἀτενίζουν στὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖ τὴν δύναμιν νὰ ἀγαπήσουν. Εἶναι μιὰ νέα εὐκαιρία πού τοὺς προσφέρεται, γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀγάπην τους. Ὁ σταυρωμένος Κύριος πού στολίζει τὸ σπῆτι, τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ πού κάνουν οἱ σύζυγοι, εἶναι καθημερινὴ ὑπενθύμισις αὐτῆς τῆς μεγάλης ἀγάπης.

Ὁ Σταυρὸς δὲν εἶναι τόσο ἓνα ὄργανον πόνου, ὅσο ἓνα τρόπαιον ἀγάπης. Κάθε φορά πού οἱ Χριστιανοὶ σύζυγοι συναντοῦν μιὰ πικρία στὴν ζωὴν τους, πῶς ἐνισχύονται, ὅταν ἀτενίζουν στὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖ τὴν δύναμιν νὰ ἀγαπήσουν.

Η ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΚΥΛΙΝΑ

Τὸ πολύτιμο στεφάνι τῶν νεομαρτύρων τῆς Ὁρθοδοξίας μας δὲν τὸ στολίζουν μόνον ἄνδρες ὀλιγογράμματοι καὶ σοφοί, ἄρχοντες καὶ φτωχοὶ χωρικοί. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρες ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες. Γυναῖκες τοῦ λαοῦ καὶ γυναῖκες ἀπὸ σπίτια ἀρχόντων. Ἐδῶ οἱ χωριατοπούλες Ἀκυλίνα καὶ Κυράννα καὶ δίπλα ἡ μεγάλη σοφὴ Ἀθηναία ἀρχόντισσα Φιλοθέη μὲ τὴ θαυμάσια κοινωνικὴ καὶ πολιτιστικὴ τῆς δράση. Γυναῖκες ὠριμες, ἀλλὰ καὶ νέες κοσμοῦν τὴν ἥρωικὴ παράταξη τῶν νεομαρτύρων τῆς φυλῆς μας.

Ἀπὸ τὴν παράταξη ξεχωρίζουμε τὴν ἁγία Ἀκυλίνα γιὰ νὰ τὴν γνωρίσουμε ἀπὸ πιὸ κοντὰ.

Κόρη -τί τραγικό- ἐξωμότου ὑπῆρξε ἡ νεομάρτυς Ἀκυλίνα. Ὁ πατέρας τῆς, ὅταν ἀρνήθηκε τὸν Χριστό, ζήτησε μὲ κάθε τρόπο νὰ παρασύρει καὶ τὸ παιδί του. Τῆς δίνει χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις. Τῆς φανερώνει ὅτι ἐὰν ἀρνηθεῖ τὴν πίστη τῆς, θὰ γίνεῖ γυναῖκα τοῦ γιοῦ τοῦ Πασᾶ. Ἀλλὰ ἡ Χριστιανὴ κόρη μένει ἄκαμπτη. Δὲν τὴ θαμπώνουν οἱ τιμὲς καὶ τὰ μεγαλεῖα. Ὁ νοῦς τῆς φτερουγίζει συνεχῶς στὰ ἄφθαρτα, θεῖα δῶρα τοῦ οὐρανοῦ.

Ὅταν ὁ πατέρας τῆς εἶδε τὴν ἀκλόνητη ἀπόφαση τῆς κόρης του, ὁ φανατισμὸς του ἄναψε περισσότερο. Στέρεψε κάθε πηγὴ στοργῆς μέσα στὴν καρδιά του. Τὴν ἔβρισε, τὴν ἔδειρε, τὴν ἄφησε νησιτικὴ, τὴν ἔκλεισε στὸ σταῦλο. Ἀλλὰ ἡ Ἀκυλίνα δὲν ἔλεγε νὰ ὑποχωρήσει. Ὅπως ἡ ἁγία Βαρβάρα ἔμεινε σταθερὴ στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Μήπως καὶ ἡ μεγαλομάρτυς τοῦ γ' αἰῶνα τὰ ἴδια καὶ τρομερότερα δὲν ἔπαθε ἀπὸ τὸν εἰδωλολάτρην πατέρα τῆς, τὸν παιδοκτόνο Διόσκουρο; Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε αἰῶνες, ἕνας ἄλλος Διόσκουρος σέρνει ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν κόρη του καὶ τὴ φέρνει μπροστὰ στὸν Πασᾶ...

Πρὶν ὅμως φθάσει μπροστὰ στὸν ἄπιστο κριτῆ, μιὰ ἄλλη σκηνὴ -τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν πρώτη- ἐξελίσσεται. Πρόσωπα: μάνα καὶ κόρη. Ἡ ἀτίμητη μάνα, ποὺ ἔθρεψε τὴν κόρη τῆς μὲ τὸ ἄφθαρτο μάννα τῆς πίστεως, βρίσκεται στὸ πλευρὸ τῆς. Πονάει, ἀλήθεια, πολὺ. Ἡ μητρικὴ τῆς καρδιὰ ματώνει. Δὲν λυγίζει ὅμως οὔτε στιγμῆ. Ἡ κόρη τῆς ἀνήκει πρῶτα στὸν Χριστὸ καὶ κατόπιν σ' αὐτὴν. Ἡ σκέψη αὐτὴ τῆς δίνει δύναμη καὶ θάρρος. Ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα τῆς ἥρωικῆς μάνας τῶν Μακκαβαίων καὶ λέει στὴν Ἀκυλίνα:

«Παιδί μου, πρόσεξε! Ὁ Χριστὸς κρατεῖ τὸ στεφάνι στὸ χέρι του ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ σὲ στεφανώσῃ. Μὴν τὸν ἀρνηθεῖς. Τίποτε δὲν εἶναι ἢ πρόσκαιρη αὐτὴ ζωὴ ἀπέναντι στὸν Παράδεισο. Παιδί μου, πρόσεξε νὰ μὴ δειλιάσεις. Λίγο ἀκόμα καὶ κερδίζεις τὸν Οὐρανό!»

Μάνα ἀτίμητη εἶναι ἡ μάνα τῶν μαρτύρων. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἐξιστορίσει πόσα τῆς ὀφείλει ἡ

Ἐκκλησία μας; Πολλοὶ ἥρωες τῆς πίστεως ἀπὸ τὴ μάνα πῆραν δύναμη καὶ βάδισαν τὸ αἱματόβρεχτο μονοπάτι τοῦ Γολγοθᾶ. Ἀπὸ αὐτὴν ἕνα πλῆθος νεαρῶν ὑπάρξεων ἐμπνεύστηκε τὴ δύναμη νὰ προσφέρει στὸ βωμὸ τοῦ Χριστοῦ σπονδὴ ἱερὴ τὸ ἀγνό τους αἷμα. Ἡ Ἐκκλησία τῶν μαρτύρων καὶ τῶν νεομαρτύρων κλίνει γόνυ εὐγνωμοσύνης στὴ Χριστιανὴ μάνα!

Ἄς ξαναγυρίσουμε ὅμως στὴν Ἀκυλίνα. Τὰ θερμὰ λόγια τῆς μητέρας τῆς πλημμυρίζουν τὴν καρδιὰ τῆς μὲ θάρρος, δύναμη καὶ ἀποφασιστικότητα. Τὰ γλυκόλογα καὶ οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Πασᾶ τὴν ἀφήνουν ἀσυγκίνητη. Οἱ τρομερὲς κατόπιν ἀπειλὲς του δὲν τὴν φοβίζου.

Τότε τὰ βασανιστήρια μπαίνουν σὲ ἐνέργεια. Τὴν χτυποῦν μὲ βέργες ἀπὸ ἰτιά καὶ λυγαριὰ καὶ ὕστερα μὲ συρμάτινα σχοινιά. Τὸ σῶμα τῆς γίνετα ὄλο μιὰ πληγὴ. Τὸ αἷμα χύνετα ποτάμι καὶ πορφυρώνει τὴ μακεδονικὴ γῆ. Μὰ τὰ μάτια τῆς εἶναι σπκωμένα πρὸς τὸν Οὐρανὸ καὶ συνεχῶς ἐπαναλαμβάνει:

«Χριστιανὴ εἶμαι καὶ Χριστιανὴ πεθαίνω. Δὲν ἀρνοῦμαι τὸ Σωτήρα καὶ Κύριό μου. Ὅσο περισσότερο μὲ βασανίζετε, τόσο λαμπρότερο γίνεται τὸ στεφάνι ποὺ θὰ μοῦ δώσει ὁ Θεὸς μου».

Ὁ ἐξωμότης πατέρας στέκετα ἐκεῖ. Εἶναι τελείως ἀπαθὴς. Λὲς καὶ ἡ καρδιὰ του εἶναι πέτρινη. Οὔτε τὰ λόγια τῆς κόρης του τὸν συγκινοῦν οὔτε τὸ τρομερὸ μαρτύριό τῆς τὸν μαλακώνει. Τὴν τρίτη ἡμέρα τὸ βράδυ τὴ φέρνει σπῆτι τους, μὲ τὸ σκοπὸ τὴν ἐπομένῃ νὰ ἐξακολουθήσει ἡ τιμωρία.

Ἡ νεομάρτυς ἀπὸ τὴν αἱμορραγία καὶ τοὺς φρικτοὺς πόνους εἶναι σχεδὸν ἀναίσθητη. Ἡ μάνα τῆς τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά τῆς. Τὴν ρωτᾷ μὲ ἀγωνία:

«Κόρη μου, τί ἀπέκαμες; Μήπως ἀρνήθηκες τὸν Χριστὸ μας καὶ γι' αὐτὸ σὲ ἔφεραν ἐδῶ;»

Ἡ ἥρωικὴ Ἀκυλίνα ἀνοίγει μὲ δυσκολία τὰ μάτια τῆς καὶ μὲ κόπο ψιθυρίζει:

«Μητέρα μου, ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπες. Τὸ διαμάντι ποὺ μοῦ χάρισες τὸ φύλαξα καθαρὸ καὶ ἀμόλυντο καὶ τώρα πηγαίνω στὸν Χριστό!»

Ἦταν οἱ τελευταῖες τῆς λέξεις. Ἐκλείσει τὰ μάτια καὶ ἡ ψυχὴ τῆς φτερούγισε ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ἦταν 27 Σεπτεμβρίου 1767.

«...Τὸ διαμάντι ποὺ μοῦ χάρισες τὸ φύλαξα καθαρὸ». Naί, ἔχεις δίκιο, ἥρωικὴ Ἀκυλίνα. Ἡ πίστη καὶ ἡ ἀγάπη στὸν Χριστὸ εἶναι διαμάντι πολῦτιμο. Μὴ τὸ λησμονεῖτε ποτὲ ὅσες ἀποτελεῖτε τὴν παράταξη τῆς χριστιανικῆς νεολαίας τῆς πατρίδας μας. Δεῖτε μὲ τὴ ζωὴ σας ὅτι καὶ γιὰ σᾶς εἶναι ἀφάνταστα πολῦτιμος θησαυρὸς ἡ πίστη στὸν Χριστό!

Ἡ ἔρημιὰ μέσα στὶς καρδιές

Ἡ Σαχάρα μέσα στὶς πόλεις! Κάτι ἀσύγκριτα χειρότερο. Ἡ Σαχάρα μέσα στὶς καρδιές. Οἱ καρδιές ἔχουν γίνεи Σαχάρα, ζοῦν τὴ Σαχάρα. Δὲν ζοῦν ἀπλῶς στὴν ἔρημιά. Ζοῦν μέσα τους τὴν ἔρημιά.

Δὲν εἶναι ὑπερβολή. Πολλοὶ ἄνθρωποι, πάρα πολλοί, ζοῦν μόνοι καὶ ἔρημοι μέσα στὶς πολυθόρυβες πόλεις, ἀνάμεσα σὲ πλήθη ἀνθρώπων. Αἰσθάνονται μόνοι ἀνάμεσα στοὺς συναδέλφους τους, πλάι στὶς παρέες τους, κοντὰ στοὺς συγγενεῖς τους, στοὺς πιὸ οἰκείους τους. Ἡ ἔρημιὰ ἀπλώνεται τρομερῆ μέσα στὴν ψυχὴ τους. Τοπικὰ ζοῦν στὴν πόλη. Τροπικὰ ζοῦν στὴν ἔρημιά. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ τραγικό.

Καὶ εἶναι ἐπόμενο. Ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀγαπήσει καὶ νὰ ἀγαπηθεῖ. Νὰ κατανοήσῃ τὸν ἄλλο, ἀλλὰ καὶ νὰ κατανοηθεῖ. Θέλει νὰ συνάψῃ ἀληθινές, εἰλικρινεῖς σχέσεις μὲ τοὺς ἄλλους. Οἱ τυπικές, οἱ ἄψυχες καὶ ψυχρὲς σχέσεις, οἱ βιομηχανοποιημένες ἀναστροφές δὲν ἀγγίζουσι τὴν ψυχὴ του. Ἰσα-ἴσα τὴν κουράζουσι, τὴν καταπονοῦν, τὴν παγώνουσι μέσα στὴν ψυχρότητά τους.

Καὶ αὐτὲς τὶς εἰλικρινεῖς σχέσεις σήμερα δὲν τις βρίσκει. Συναντᾷ συχνὰ τὴν ὑποκρισία, τὴν προσποίηση ἢ τὴν ἐκμετάλλευσιν. Πληθωρικὲς φιλοφρονήσεις χωρὶς κανένα οὐσιαστικὸ ἀντίκρισμα. Λεῖπει ἀπὸ τὶς τυποποιημένες αὐτὲς σχέσεις ἡ ζεστασιά τῆς ἀγάπης τῆς ἀληθινῆς ποὺ ἐμπνέει ὁ Χριστός. Καὶ ἀντὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν κατάσταση αὐτὴ ἀγωνιστικά, νὰ βάζῃ δηλαδὴ ἀγάπην ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει ἀγάπη, γιὰ νὰ βρεῖ ἀγάπην, καταφεύγει σὲ μιὰ λύσιν ἀρνητική.

Μπροστὰ στὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος παίρνει μιὰ στάση ἄμυνας. Θεωρεῖ τὸ περιβάλλον του, τὸ εὐρύτερο ἢ τὸ στενότερο, ἐχθρικό. Καὶ θέλει νὰ προστατευθεῖ. Καὶ γιὰ νὰ προστατευθεῖ ἀμπαρώνεται, ὑψώνει τείχη, γιὰ νὰ καλυφθεῖ πίσω ἀπὸ αὐτά. Καὶ στὸ τέλος, χωρὶς καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ ὅσο τὰ τείχη ὑψώνονται τὸν ἀπομονώνουσι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τὸν κλείνουσι σὲ μιὰ τρομερῆ φυλακή. Χτίζει δηλαδὴ ὁ ἴδιος τὴ φυλακή του. Ἀνακαλύπτει ξαφνικὰ τὴν τραγικὴ μόνωσή του.

Τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάνω; διερωτᾷται συχνά. Αἰσθάνομαι ὄχι ἀπλῶς ἀγανάκτησιν γιὰ τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἕνα αἶσθημα ἀπείρας πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ μου. Ὅλοι σὲ πλησιάζουσι μὲ ὑστεροβουλία. Κοιτᾶνε νὰ σὲ ἐξαπατήσουσι, νὰ σὲ κοροιδέσουσι, νὰ σὲ ἐκμεταλλευσθῶσι. Σοῦ χαμογελοῦν καὶ διαπιστώνεις, πῶς πίσω ἀπὸ τὸ ὑποκριτικὸ αὐτὸ χαμόγελο κρύβονται ἄλλοι, ὑποπτοὶ σκοποὶ. Σοῦ ἀπλώνουσι φιλικὸ χέρι καὶ ἀντιλαμβάνεσαι, πῶς τὸ χέρι αὐτὸ κρύβει τὰ νύχια ἀρπακτικοῦ. Τὸ βλέμμα ὑστερα τὸ καλοσυνάτο δὲν εἶναι παρὰ προσποίηση, εἶναι τὸ βλέμμα τῆς ἀλεπούς, ποὺ θέλει νὰ μαγνητίσῃ τὸ θῦμα της.

Ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ εἶναι σωστά. Ὁ ἀληθινὸς

ὅμως Χριστιανός, ὁ ἀγωνιστὴς δὲν μένει σ' αὐτά. Δὲν σταματᾷ στὶς ἀπλὲς διαπιστώσεις, ὅσο ἀληθινὲς κι ἂν εἶναι. Δὲν βρίσκει λύσιν στὴ φυγὴ καὶ τὴν ἀπομόνωσιν. Ὅτιδήποτε κι ἂν εἶναι ὁ ἄλλος δὲν παύει νὰ εἶναι ἀδελφός του, ἀδελφὸς τοῦ Χριστοῦ, παιδὶ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸν τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ τὸν πιὸ ἁμαρτωλὸ θυσιάστηκε ὁ Θεός, ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Θὰ ἀπομονωθεῖς, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; Μὰ γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἔχεις εὐθύνη. Εἶσαι καλεσμένος νὰ εἶσαι φῶς, ποὺ θὰ τοὺς δείξεις τὸ δρόμο, ἀλάτι ποὺ θὰ νοστιμίσει τὴ ζωὴ τους, ζύμη ποὺ θὰ βοηθήσῃ νὰ ἀνέβῃ ὁλόκληρο τὸ κοινωνικὸ φύραμα. Καὶ βοηθώντας τοὺς ἄλλους πρῶτα ἀπ' ὅλα βοηθᾷς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σου. Ἔστω κι ἂν ὁ ἄλλος δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὸς ὅμως, ὅταν ἐσὺ κάνεις τὸ χρέος σου, στὰ πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν σου βρίσκεις τὸν ἑαυτὸ σου. Διαφορετικὰ μὲ τὴ μόνωσιν καὶ τὴν φυγὴ καταδικάζεις πρῶτα τὸν ἑαυτὸ σου σὲ μιὰ ἀφύσικη ζωή.

* * *

Ἡ μόνωσιν καὶ ἡ ἀπομόνωσιν δὲν εἶναι ποτε λύσιν. Ὁ Θεός, ποὺ δημιουργῆσε τὸν ἄνθρωπο καὶ ξέρει ὅσο κανένας τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ εἶπε καθαρὰ: «**Οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον**». Μιὰ τέτοια κατάσταση ἐγκυμονεῖ τρομεροὺς κινδύνους, ὄχι μόνο πνευματικούς, ἀλλὰ καὶ ψυχολογικούς. Ὁ μονωτισμὸς καταδικάζει τὸν ἄνθρωπο σὲ μιὰ πνευματικὴ ἀκαρπία καὶ ἕνα ἠθικὸ μαρασμὸ.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν βρίσκει τὴν ἰσορροπία της παρὰ μονάχα στὴν προσφορὰ. Εἶναι φτιαγμένη ὄχι μόνο νὰ δέχεται, ἀλλὰ καὶ νὰ προσφέρει. Ὅταν περιορίζεται στὸν ἑαυτὸ της φτωχαίνει, ἀτροφεῖ, ὑποφέρει. Μιὰ ζωὴ, ποὺ δὲν ἔχει κάποιον νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ἀγαπηθεῖ δὲν ἔχει κανένα νόημα, εἶναι μιὰ ἔρημιὰ, μιὰ πνευματικὴ Σαχάρα.

Καὶ αὐτὴ ἡ Σαχάρα δὲν θὰ ἀνθίσει καὶ δὲν θὰ ὑλοχαρήσῃ παρὰ μονάχα κάτω ἀπὸ τὴ ζωογόνο δροσιὰ τῆς ἀγάπης. Τῆς ἀγάπης, ποὺ θέλει νὰ μαράνει ὁ λίβας τῆς ἁμαρτίας καὶ ζωογονεῖ μονάχα ἡ πνοὴ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀληθινὸς Χριστιανός, ὁ ἀγωνιστὴς δὲν σταματᾷ στὶς ἀπλὲς διαπιστώσεις, ὅσο ἀληθινὲς κι ἂν εἶναι. Δὲν βρίσκει λύσιν στὴ φυγὴ καὶ τὴν ἀπομόνωσιν. Ὅτιδήποτε κι ἂν εἶναι ὁ ἄλλος δὲν παύει νὰ εἶναι ἀδελφός του, ἀδελφὸς τοῦ Χριστοῦ, παιδὶ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸν τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ τὸν πιὸ ἁμαρτωλὸ θυσιάστηκε ὁ Θεός, ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συναῖραι

λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. Ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν προσηνέχθη αὐτῷ εἰς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. Μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦπραθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι. Πесῶν οὖν ὁ δοῦλος προσεκύνη αὐτῷ λέγων· κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω. Σπλαγχνισθεῖς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ. Ἐξελθὼν δὲ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος εὔρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὠφείλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια, καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων· ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις. Πесῶν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΙΑ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ιη' 23-35
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. θ' 2-12

αὐτοῦ παρεκάλει αὐτὸν λέγων· μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ ἀποδώσω σοι· ὁ δὲ οὐκ ἠθέλην, ἀλλὰ ἀπελθὼν ἔβαλεν

αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἕως οὗ ἀποδοῦναι τὸ ὀφειλόμενον. Ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα, καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ ἑαυτῶν πάντα τὰ γενόμενα. Τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ λέγει αὐτῷ· δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με. Οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σὲ ἠλέησα; Καὶ ὀργισθεῖς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς ἕως οὗ ἀποδοῦναι πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ. Οὕτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

ΔΙΩΞΕ ΤΟΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ

«Παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς...»

Πῶς νὰ τὸν συγχωρέσω; Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀντικρῶ στὰ μάτια μου. Μοῦ ἔκανε τόσο κακό!

Πολὺ συχνὰ ἀκούγονται αὐτὲς οἱ παρόμοιες φράσεις νὰ βγαίνουν ἀπὸ χεῖλη ἀνθρώπινα. Ἀπάντηση σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα δίνει τὸ σημερινὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ὅποιος τὸ μελετήσει μὲ προσοχὴ καὶ προσευχὴ, μὲ πολλὴ δυσκολία θὰ ἐκστομίσει αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ στάζουν τόση πίκρα. Ὅτι κακὸ καὶ ἂν μᾶς ἔκανε ὁ «σύνδουλος» μας, ὁ συνάνθρωπός μας, πρέπει νὰ τὸν συγχωρέσουμε, λέει ὁ Κύριος. Καὶ μὲ τὴν πράξη μας αὐτὴ δὲν κάνουμε καμιὰ μεγάλη χάρη, παρὰ ἐκπληρώνουμε μιὰ ὀφειλὴ κι ἕνα χρέος. Τὴν ὀφειλὴ τῶν σφαλμάτων μας καὶ τὸ χρέος τῶν ἀνομιῶν μας πρὸς τὸν Θεό. Ὅποιος δὲν συγχωρεῖ εἶναι «δοῦλος πονηρός». Εἶναι ἄνθρωπος δυστυχισμένος γιατί

ΠΑΡΑΔΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ

Ὅση χαρὰ δοκίμασε τὴν ὥρα ποὺ ὁ κύριός του τὸν συγχώρεσε, τόση καὶ περισσότερη θλίψη πῆρε τώρα ποὺ τὸν καταδίκασε γιὰ τὴν ἀσπλαχνία του. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἔβγαине ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Κυρίου του ἔπλεε σὲ πελάγη ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς. Τώρα ποὺ παραδινόταν στοὺς βασανιστὲς ἡ πίκρα τὸν ἔπνιγε. Ἐτσι γίνεται πάντα μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ συγχωρέσει. Εἶναι σὰ νὰ βυθίζει μέσα στὸ στήθος του ἕνα μυτερὸ καρφί, ἕνα φαρμακερὸ ἀγκάθι. Ὅσο βαθύτερα τὸ βυθίζει τόσο καὶ περισσότερο ὑποφέρει. Νομίζει ὅτι μὲ τὸ νὰ κρατᾶει τὸ ἀγκάθι τῆς μνησικακίας ἐκδικεῖται τὸν ἄλλο. Καὶ ὅμως ὁ δυστυχισμένος τιμωρεῖ καὶ βασανίζει τὸν ἑαυτό του. Ὁ ἄλλος ποὺ τὸν ἀδίκησε καὶ τὸν πίκρανε πολὺ, ἀφοῦ μετανοήσει, σὴνεται. Ὁ μνησικακος, ἔστω κι ἂν εἶχε δίκιο ὄχι ἕνα ἀλλὰ χίλια, ἐφόσον κρατᾶει μέσα του τὴν ἐμπάθεια δὲν κερδίζει τίποτα, μόνο τὸν πόνο τῆς ψυχῆς του. Γι' αὐτὸ ἡ ἐπιθυμία του νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν κάνει νὰ λιώνει. Μοιάζει μὲ πληγωμένο θηρίο. Νὰ κατασπαράξει ἐκεῖνον ποὺ τὸ πλήγωσε, γιατί «ὁ μνησικακὸν καὶ θηρίον παντός χαλεπώτερός ἐστι», λέει ὁ

ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καὶ ὄχι μόνο οἱ ὥρες τῆς ἡμέρας εἶναι γεμάτες πόνο καὶ ὀδύνη, ἀλλὰ καὶ οἱ νύχτες ἀκόμη. Ἀνάπαυση δὲν ἔχει καὶ τότε. Ὕπνος δὲν τὸν πιάνει. Φίδια τὸν κατατρῶνε.

Ὁ πόνος ὅμως αὐτὸς μεγαλώνει, ὅταν σκεφθεῖ κα- νείς ὅτι ἐκεῖνος ποὺ δὲν συγχωρεῖ

ΣΥΣΣΩΡΕΥΕΙ ΟΡΓΗ

Ὁ πονηρὸς δοῦλος τῆς παραβολῆς μὲ τὴ σκληρὴ στάση του, ξεσήκωσε ἐναντίον του τὴν ὀργὴ τῶν συνδούλων του καὶ τὴν ὀργὴ τοῦ κυρίου του. **Ἰδόντες οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα.** Ἡ λύπη τῶν συνδούλων κλείνει μέσα της καὶ ἀγανάκτηση. Καὶ ὁ Κύριος τῆς παραβολῆς **ὀργισθεῖς παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς.** Ἡ σκληρότητα, ὅπως διευκρινίζει ἀρχαῖος ἐρμηνευτής, εἶναι μισοτὴ καὶ στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους. «*Τὸ ἀσυμπαθὲς γὰρ οὐ μόνον τῷ Θεῷ μισιτὸν, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ἐπεικέσιν ἀνθρώποις ἀρεστὸν*» (Ζηγαβηνός).

Ὀργὴ καὶ ἀγανάκτηση οὐρανοῦ καὶ γῆς φορτωνόμαστε κι ἐμεῖς ὅταν δὲν συγχωροῦμε ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔβλαψαν. Οἱ συνάνθρωποί μας μένουν κατάπληκτοι γιὰ τὴν σκληρότητα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ἀκόμη βαστάμε μέσα μας. Κόβουν τὴν ἐπικοινωνία μαζί μας. Μᾶς φέρονται μὲ τυπικότητα, ἐνῶ μέσα τους αἰσθάνονται ἀποστροφὴ γιὰ τὴ σκληρὴ καὶ ἀσπλαχνικὴ στάση μας. Ὁ πολυεύσπλαχνος ὅμως Θεὸς πολὺ περισσότερο ὀργίζεται, ὅταν βλέπει πῶς τὰ παιδιά του δὲν ἔχουν «σπλάχνα οἰκτιρμῶν» ὅπως ἐκεῖνος. Ἡ μνησικακία μας τότε φράζει τὸ δρόμο καὶ δὲν ἔρχεται τὸ ἔλεός του σὲς ψυχῆς μας. Ὑποχρεώνουμε τὸν Πα- ντοδύναμο νὰ μᾶς μετρήσει μὲ τὸ δικό μας μέτρο καὶ κριτήριό. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει **«τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν»**, ἀφοῦ κι ἐμεῖς δὲν συγχωροῦμε τοὺς ὀφειλέτες μας. *Ἐὰν τολμήσετε νὰ μὴ συγχωρέσετε, ἀλλ' ἐπὶ πλεόν ζητήσετε νὰ ἐκδικηθεῖτε, τότε θὰ ἐρημωθεῖτε καὶ θὰ καταστραφεῖτε*, λέει ὁ Θεὸς καὶ διὰ τοῦ προφήτη Ἰεζεκιὴλ (Ιεζ. κε' 12-13). Προσοχὴ, λοιπόν.

«Εἶπεν ὁ Κύριος· οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθήναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. γ' 13-17 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. στ' 11-18

Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΣΚΟΠΟ

«Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

Περιορισμένη σὲ ἔκταση, ἀπύθμενη σὲ βάθος νοημάτων ἢ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Βάση τῆς ἕνα ἱστορικὸ καὶ ἀλληγορικὸ γεγονὸς τῆς Π. Διαθήκης: Ἡ ὕψωση τοῦ φιδιοῦ ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν προτύπωσιν καὶ προεικόνισιν τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ του ἔργου. Καὶ τὸ χρησιμοποιοῖ ὁ Κύριος γιὰ νὰ δείξει σὲ μᾶς ποιὸς εἶναι

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ εἶναι ὁμολογουμένως ἀφάνταστα μέγας ὁ σκοπὸς αὐτός: Ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἡ ἀπολύτρωση τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἡ θεραπεία καὶ ὁ ἐξαγιασμὸς τῆς ἀρρωστημένης, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας, ἀνθρώπινης φύσεως.

Αὐτὴ ἡ θεραπεία δόθηκε ἐν μέρει καὶ σχετικῶς, ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ στοὺς Ἰσραηλίτες. Ὅσοι δηλαδὴ πληγωμένοι ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα φίδια προσέβλεπαν (κοίταζαν ψηλὰ) στὸ χάλκινο φίδι, ποὺ κατ' ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ὕψωσε στὸ ξύλο ὁ Μωϋσῆς, σωζόντουσαν. Ἀπέφευγαν τὸν θάνατο ποὺ ἐπέφερε τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο δάγκωμα τῶν φιδίων.

Ἡ ἐντολὴ αὐτὴ τοῦ Θεοῦ στὸν Μωϋσῆ ἦταν μιὰ ἐνέργεια τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό. Ἦταν μιὰ ἐκδήλωσις τῆς ἰδιαίτερης φροντίδας καὶ προνοίας του γιὰ τὸν περιούσιον λαό του. Ἦταν ἀκόμη μιὰ πολὺ ἀμυδρὴ εἰκόνα τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου ὁλόκληρου, τὴν ὁποία θὰ ἐνεργοῦσε ἀργότερα διὰ μέσου τοῦ Υἱοῦ του.

Ἄν κρίνουμε τὰ πράγματα καὶ τὶς καταστάσεις τῆς παρουσίας ζωῆς μὲ βάση τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ, θὰ δοῦμε ὅτι ὅλα τὰ χρησιμοποιοῖ καὶ τὰ ἐπιτρέπει Ἐκεῖνος, ὡς Πατέρας φιλόστοργος, γιὰ τὸ αἰώνιον συμφέρον μας. Γιὰ τὴν πνευματικὴν μας ὠφέλεια. Ὅταν π.χ. μᾶς βρεῖ μιὰ ἀρρώστια διερωτώμαστε ἴσως, γιατί ὁ Θεὸς μᾶς φέρεται τόσο σκληρὰ; Γιατί μᾶς ἀφήνει νὰ ὑποφέρουμε μέσα σὲ μιὰ οικονομικὴ στενότητα, νὰ ἀντιμετωπίζουμε τόσες ἄλλες δυσκολίες προσωπικῆς, οικογενειακῆς, ἐθνικῆς; Γιατί νὰ περνᾶει ἡ ζωὴ μας μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἐθνικὴ καὶ διεθνὴ ἀνασφάλεια καὶ ἀβεβαιότητα;

Ὅμως, ἂς μὴ βιασοῦμε νὰ δώσουμε ἀπάντησιν στὰ ἐρωτήματα αὐτά. Ἄς κοιτάξουμε προηγουμένως τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου μας, ποὺ θὰ προσκυνήσουμε. Εἶναι ἡ πιὸ τρανὴ ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος «ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον... ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ...» Καὶ θὰ δοῦμε ὅτι διὰ μέσου ὄλων τῶν μεταπτώσεων τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς

ζωῆς, δυσάρεστων ἢ εὐχάριστων, ἡ σοφία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ κατεργάζεται τὴν σωτηρίαν μας. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ γιατρὸς μὲ τὰ πικρὰ ἢ γλυκὰ φάρμακα, μὲ τὶς ἐγχειρήσεις ἢ τὶς ἐπιδέσεις τῶν τραυμάτων ἀποβλέπει στὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ θλίψις, ὁ πόνος, οἱ ἀμφιταλαντεύσεις, λεππύνουν τὸν ἄνθρωπο, σταθεροποιοῦν τὸν χαρακτήρα του στὸ καλὸ. Προσανατολίζουν τὴν ψυχὴ πρὸς τὸν Θεό.

Ἄλλὰ ἐὰν ἕνας τόσο μεγαλειώδης καὶ ὑπέροχος σκοπὸς κρύβεται στὶς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ, εἶναι φανερὸ ὅτι γεννᾶ σὲ μᾶς ὀρισμένες ὑποχρεώσεις.

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ

Ποιὸ εἶναι αὐτό; Νὰ δεχθοῦμε μὲ πίστιν καὶ εὐγνωμοσύνη τὴν μεγάλην ἀγάπην τοῦ φιλόανθρωπου Θεοῦ μας. Μπροστὰ στὴν σωτηρίαν καὶ τὴν αἰώνια ζωὴν, τὴν ὁποία μὲ τόσο ἀκριβὸ τίμημα μᾶς προσφέρει ἡ ἀγάπη του, χρέος ἔχουμε νὰ σταθοῦμε ὡς ἄνθρωποι πιστεύοντες. Ὡς ἄνθρωποι ποὺ δέχονται ὄχι ἀπλὰ τὴν ὑπαρξὴν τοῦ Θεοῦ ἢ τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωποι ποὺ ἀποδέχονται ὁλόψυχα τὸν σωτηριώδη σκοπὸ ὄλων τῶν ἔργων καὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ. Ὡς ἄνθρωποι ποὺ ἀντικρύζουν μὲ τὸ μάτι τῆς πίστεως καὶ αὐτὰ τὰ δυσάρεστα καὶ ὀδυνηρὰ συναπαντήματα τῆς ζωῆς. Γιατὶ ὅλα ὅσα μᾶς συμβαίνουν εἶναι ἀλληλένδετα μεταξὺ τους. Βρίσκονται μέσα στὸ γενικότερο σχέδιον τοῦ Θεοῦ.

Νὰ πιστεύουμε δηλαδὴ ὅτι πράγματι ἀποβλέπουν στὸ αἰώνιον συμφέρον μας καὶ αὐτὲς οἱ πρόσκαιρες δοκιμασίαι ποὺ μᾶς βρίσκουν. Ὅτι καὶ ἡ ἀρρώστια ποὺ ἔχω, καὶ ἡ ἀποτυχία ποὺ σημειώσα, καὶ αὐτὸς ὁ ἀποχωρισμὸς ὁ πρόωρος ἀπὸ προσηφιλῆ πρόσωπα δὲν εἶναι περιστατικὰ τυχαῖα, ἀνεξάρτητα μεταξὺ τους. Ἀποτελοῦν τὶς ἐπὶ μέρους πλευρὲς ἐνὸς ἀρμονικοῦ συνόλου. Νὰ πιστεύουμε μαζὶ μὲ τὸν ἀπόστολον Παῦλον ὅτι «**τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν**» (Ρωμ. ν' 28).

Ἐὰν ὄντως πιστεύουμε ὅτι «**οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον**», δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ πιστεύουμε καὶ σὲ ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ μέσα καὶ γύρω μας κατεργάζεται ὁ Θεός.

Αὐτὴ ἡ στάσις τῆς πίστεως δὲν εἶναι μιὰ στάσις παθητικὴ, ἐνδειξις ἀδυναμίας. Ἀπεναντίας εἶναι στάσις ἥρωικὴ καὶ δυναμικὴ. Ὀπλίζει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ ἐκείνη τὴν ἀκαταγώνιστη δύναμιν, ποὺ τὸν ἀναδεικνύει νικητὴ καὶ θριαμβευτὴ τοῦ κακοῦ. Καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι, οἱ μὴ πιστεύοντες «**ἀπόλυνται**», βυθίζονται μέσα στὰ τέλματα τοῦ μηδενισμοῦ καὶ τῆς ἀπαισιοδοξίας τους, ὁ πιστὸς ἐπιπλέει. Σώζεται στὴν ζωὴν αὐτή. Καὶ «**ἔχει (ἔχει ἐξασφαλισμένη ἀπὸ τώρα) ζωὴν αἰώνιον**».

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Σημεῖον ἀντιλεγόμενον»

Β΄

Αναμφισβήτητα ἡ πιὸ πολυσυζητημένη μορφή τῆς ἱστορίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι τὸ «ἀντιλεγόμενον σημεῖον». Εἶναι ἡ «σημαία τῶν ἀντιφάσεών μας», ὅπως ἔγραφε ὁ Ρενάν. Δυὸ χιλιάδες τώρα χρόνια ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τῆς ἱστορίας. Μεγάλες μορφές ἔχουν ζήσει τὰ πιὸ ἱερά σκιρτήματα ἀπὸ τὴν ἔμπνευσή Του. Ἄν ὁ πολιτισμὸς ἐπέζησε σ' Αὐτὸν τὸ ὀφείλει. Ἄν ἡ κοινωνία δὲν ζουγκλοποιήθηκε σ' Αὐτὸν τὸ χρωστάει. Εἶναι ἡ μορφή ποῦ ἀγαπήθηκε ἢ πολεμήθηκε ὅσο καμιὰ ἄλλη. Ὀλόκληρη ἡ ζωὴ Του, ἀπὸ τὴν Γέννηση ὡς τὴν Ἀνάσταση, ἦταν μοναδική. Ἀσύλληπτη στὴν φτωχὴ ἀνθρώπινη σκέψη. Τὸ μαρτυρεῖ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἡ ἐνανθρώπησή Του.

Ὁ παντοδύναμος Θεὸς δὲν ἔρχεται ἀπλῶς στὴ γῆ. Ἐρχεται ὡς ἀδύνατο νήπιο καὶ περνάει ταπεινὰ ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Γιὰ ὅλους ὑπάρχει κάποιος τόπος. Γιὰ τὸν Δημιουργὸ τοῦ σύμπαντος, στὴν Γέννησή Του, «οὐκ ἦν τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκ. β΄ 7). Οἱ πρῶτοι ποῦ θὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν δὲν εἶναι οἱ ἄρχοντες. Εἶναι οἱ φτωχοὶ ποιμένες. Οἱ ἰσχυροὶ τρέμουν τὸ θεῖο Βρέφος καὶ ζητοῦν «ἀπολέσαι αὐτό». Καὶ ἀντὶ γιὰ ἄλλη προστασία ἀπὸ τὴν φονικὴ μανία τοῦ Ἡρώδη, ἡ ἐξορία θὰ τὸ συντροφεύσει ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα. Ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ στὸν Ἰωσήφ εἶναι σαφής: «**Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον**» (Ματθ. β΄ 13).

Καὶ ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν ἐγκοσμιοκρατικὴ νοστορία, μετὰ τὰ περιορισμένα κριτήριά του, ἀδυνατεῖ νὰ ξεπεράσει τὸν στενὸ του ὀρίζοντα. Δὲν μπορεῖ νὰ δεχθεῖ τὴν ἰδέα ἐνὸς ταπεινοῦ Θεοῦ. Τότε καὶ σήμερα. Ἦθελαν καὶ θέλουν ἓνα Θεὸ μετὰ γήινη ἐξουσία. Νὰ ἔρχεται ἐντυπωσιακά, «**μετὰ παρατηρήσεως**» καὶ ὄχι νὰ «**ἀνακλίνεται**» σὲ μιὰ φτωχικὴ φάτνη. Ἔτσι δὲν τὸν ὀραματίζονταν καὶ οἱ συμπατριῶτες Του Ἰουδαῖοι; Δὲν περίμεναν ἓνα πανίσχυρο Μεσσία, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσει τὴν κυριαρχία τοῦ Ἰσραὴλ; Δὲν ἀνέμεναν ἓνα δυνατὸ μονάρχη, γιὰ νὰ κατατροπώσῃ τὸν Ρωμαῖο κατακτητὴ; Μποροῦσαν νὰ δεχθοῦν τὸν Μεσσία τους νὰ ἔρχεται χωρὶς ἰσχυροὺς προστάτες, μέσα σὲ μιὰ φάτνη, ἀπὸ μιὰ ταπεινὴ κόρη τῆς Ναζαρέτ; Νὰ μεγαλώνει μέσα στὴν ἀφάνεια καὶ ἀσημότητα; Νά, γιὰτὶ οἱ μεγάλοι, οἱ ἰσχυροὶ, ἡ πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἡγεσία τῆς ἐποχῆς Του, τὸν ἀπορρίπτει. Νά, γιὰτὶ σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς γήινης πορείας Του εἶναι τὸ «ἀντιλεγόμενον σημεῖον».

Ὁ Χριστὸς ἀπορρίπτεται χθὲς καὶ σήμερα. Ἀποτελοῦσε, ἀποτελεῖ καὶ θὰ ἀποτελεῖ «**σημεῖον ἀντιλεγόμενον**». Σκάνδαλο γιὰ τὰ σκάνδαλα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐμπαθῆς, ὁ ἐγωπαθῆς καὶ ἀμετανόητος δὲν δέχεται τὸν Χριστό. Τὸν θεωρεῖ ἐπικίνδυνο στὴν ἔνοχη καὶ ἀμαρτωλὴ ζωὴ

του. Σκάνδαλο ἦταν γιὰ τοὺς Γραμματεῖς, γιὰ τοὺς Φαρισαίους, γιὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς, γιὰ τοὺς τυπολάτρεις, γιὰ τοὺς «**διυλίζοντας τὸν κώνωπα καὶ τὴν κάμπλον καταπίνοντας**», γι' αὐτοὺς ποῦ «**ἀποδεκατοῦν τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον**» καὶ ἀφήνουν «**τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν**» (Ματθ. κγ΄ 23-24). Πῶς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὄπαδοι τοῦ φαίνεσθαι καὶ ὄχι τοῦ εἶναι, ποῦ ἐξαντλοῦνται στὴν λεπτομέρεια καὶ στὸν τύπο καὶ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν οὐσία, ποῦ θυσιάζουν τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸ Σάββατο καὶ λησμονοῦν ὅτι «**τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον**», πῶς ὅλοι αὐτοὶ νὰ δεχθοῦν τὸ ἐπαναστατικὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου; Πῶς νὰ δεχθοῦν καὶ νὰ ἀνεχθοῦν ἓνα Μεσσία ποῦ θεραπεύει ἀσθενεῖς τὸ Σάββατο καὶ καταλύει μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου; Ἡ μικροψυχία τους δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν ριζοσπαστικὴ διδασκαλία τῆς ἀγάπης ποῦ ἔφερε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον. Ἐνας τέτοιος θρησκευτικὸς Ἀρχηγὸς δὲν εἶναι στὰ μέτρα τους, γι' αὐτὸ καὶ ἀπορρίπτεται.

Ὁ ἀπλὸς καὶ ἀδιάφθορος λαὸς δέχεται μετὰ ἀνακούφιση καὶ βαθιὰ ἱκανοποίηση τὸν Χριστὸ ὡς Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ του. Θαυμάζει καὶ δίνει δόξα στὸν Θεὸ γιὰ τὰ θαύματα καὶ τὴν θεϊκὴ διδασκαλία Του. Γι' αὐτὸν δὲν εἶναι «**σημεῖον ἀντιλεγόμενον**». Ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τὸν στενόκαρδο φαρισαϊσμό. Πῶς νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ Κύριος, ὅταν διδάσκει ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ διακοπεῖ ἢ λατρεῖα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μὴ σταματήσῃ ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο; Ἐνας τυπολάτρης δέχεται ποτὲ μιὰ τέτοια διδασκαλία; (Ματθ. ε΄ 23).

Φυσικὸ νὰ σκανδαλίζονται οἱ σκανδαλοποιοὶ Γαδαρνοί, ὅταν ὁ Κύριος τοὺς τιμωρεῖ γιὰ τὸ παράνομο ἐμπόριό τους. Δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ δοῦν τὴν διπλὴ εὐεργεσία. Διπλὴ εὐεργεσία γιὰτὶ τοὺς ἀπαλλάσσει πρῶτον ἀπὸ τὴν δαιμονικὴ κυριαρχία, ποῦ τόσο ταλαιπωροῦσε τοὺς δύστυχους συμπατριῶτες τους καὶ δεύτερον τοὺς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ συνέλθουν καὶ νὰ σταματήσουν τὴν παρανομία τους. Ἡ ἀνταπόκρισή τους; Τὸν παρακαλοῦν νὰ φύγει. Δὲν τοὺς κάνει. Δὲν εἶναι στὰ μέτρα τους. Εἶναι «**σημεῖον**» ποῦ τοὺς προκαλεῖ καὶ τοὺς ἐξοργίζει. Γι' αὐτὸ καὶ τοῦ ζητοῦν νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τους. Ἀκόμα καὶ οἱ μαθητὲς Του δὲν εἶχαν καταλάβῃ τὸ πνευματικὸ μήνυμα τῆς διδασκαλίας Του. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης τοῦ ζητοῦσαν νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικὰ τοὺς Σαμαρεῖτες ποῦ τοῦ εἶχαν φερθεῖ περιφρονητικά. Καὶ ἡ ἀπάντησή Του; «**Οὐκ οἴδατε ποίου πνεύματος ἐστε ὑμεῖς**». Δὲν καταλάβατε ἀκόμα τὴ νέα διδασκαλία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης ποῦ ἔφερα στὸν κόσμον. Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴ εἶναι «**σημεῖον ἀντιλεγόμενον**»;

«Ὁ Θεὸς πάσης παρακλήσεως»

Σὲ συνέντευξή του, μουσικοσυνθέτης μίλησε γιὰ τὴν θρησκεία, τὴν σκέψη τοῦ θανάτου καὶ τὸν Θεὸ μὲ ἀπόψεις ποὺ συχνὰ ἀκούγονται. Γιὰ τὴν θρησκεία εἶπε, ὅτι «δὲν πιστεύει σὲ ὅ,τι εἶναι ἀποκομμένο ἀπὸ τὸ μῦθο, τὴ θρησκεία... Σκέφτεται συχνὰ τὸν θάνατο; Κάθε μέρα, λέει, κάθε μέρα. Μόνο ὅταν εἶναι ἀπορροφημένος στὴ μουσικὴ νιώθει ἀθάνατος. Δὲν ἔχει, ὅμως, ψευδαισθήσεις. Γιορτάζει τὴ ζωὴ, γιὰτὶ πέρα ἀπὸ αὐτὴ δὲν ὑπάρχει τίποτε». Ὡς πρὸς τὸν Θεὸ εἶπε «μὲ θυμωμένο ὕφος»: «Δὲν καταλαβαίνω. Δὲν καταλαβαίνω γιὰτὶ ὁ Θεὸς πρέπει νὰ εἶναι ἕνας τόσο αὐστηρὸς κριτὴς. Γιατὶ ἡ ἰουδαιοχριστιανικὴ θρησκεία δίνει τόσο βάρος στὴν Κρίση; Καὶ γιὰτὶ προσπαθεῖ νὰ ἐμφυσησθεῖ τὸν φόβο στὸν ἄνθρωπο; Γιατὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ αἰσθάνεται ὅτι γεννήθηκε μέσα στὴν ἁμαρτία;...».

Θεὸς ἀγάπης

Νὰ καταλογίσει κανεὶς ἄγνοια ἢ προκατάληψη; Γιατὶ ὅσοι μιλοῦν ἔτσι δείχνουν καθαρὰ, πὼς ἔχουν μιὰ πολὺ περιορισμένη καὶ ἀπροσπασματικὴ γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἄγνοοῦν τὸν Τριαδικὸ Θεὸ ποὺ δημιουργεῖ, συγκατατεῖ καὶ ἐνδιαφέρεται πατρικὰ γιὰ τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπο. Ἄγνοοῦν τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῆς παρακλήσεως, ποὺ «οὕτως ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16). Ἄγνοοῦν τὸ δεῦτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ ἦλθε στὴ γῆ, ὅχι «ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ» (Ἰωάν. γ' 17). Ἄγνοοῦν καὶ τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ποὺ συνεργάζεται στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας καὶ ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. ιε' 13). Ὅλα αὐτὰ τὰ ἄγνοοῦν καὶ στὴ θέση τους ἔχουν βάλει μιὰ μονόπλευρη ἢ παραχαραγμένη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Θεὸς πάσης παρακλήσεως

Ἄν εἶχαν τὴν περιέργεια νὰ ἀνοίξουν τὴν Κ. Διαθήκη στὸ δέκατο πέμπτο κεφάλαιο τοῦ Λουκᾶ, ἐκεῖ θὰ ἔβλεπαν πόσο «αὐστηρὸς κριτὴς» εἶναι ὁ Θεός. Μάλιστα, ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἁμαρτωλό, γιὰ νὰ βρεῖ τὸ χαμένο πρόβατο, ἀφήνει τὰ ἐνενήντα ἐννέα καὶ ἀνεβαίνει σὲ βουνὰ καὶ ὅταν τὸ βρεῖ, τὸ παίρνει γεμάτος χαρὰ στοὺς ὤμους του, γιὰ νὰ τὸ ξαναφέρει ἀσφαλισμένο. Ναί, γι' αὐτὸ τὸ χαμένο πρόβατο, ὁ Κύριός μας βεβαιώνει, «ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι ἢ ἐπὶ ἐνενήκοντα ἐννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρειὰν ἔχουσι μετανοίας» (Λουκᾶ ιε' 7).

Γεμάτος θαυμασμὸ μπροστὰ στὴν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀναφωνεῖ: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου

ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως, ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐν πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν...» (Β' Κορ. α' 3-4). Εὐλογημένος ὁ Θεὸς ὁ χορηγὸς τῆς εὐσπλαχνίας, τοῦ ἐλέους καὶ τῆς συγκαταβάσεως. Ὁ Θεὸς κάθε παρηγορίας γιὰ τοὺς θλιβομένους. Αὐτὸς μᾶς παρηγορεῖ καὶ μᾶς γαληνεύει σὲ κάθε μας θλίψη καὶ δοκιμασία. Δὲν μᾶς ἀποδοκιμάζει καὶ δὲν μᾶς ἀποξενώνει ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του καὶ στὶς πτώσεις μας. Μᾶς περιμένει μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά, γιὰ νὰ μᾶς προσφέρει τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγχωρήσεως. Μᾶς βρῆκε ἄλλοτριωμένους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ «ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτοῦ καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν» (Κολασ. α' 13-14). Δὲν εἴμαστε δοῦλοι γιὰ νὰ φοβόμαστε. Εἴμαστε παιδιὰ Του ἀγαπημένα. «Οὐκ ἐλάβετε Πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε Πνεῦμα υιοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν· ἀββᾶ ὁ πατήρ» (Ρωμ. η' 15). Πατέρας μας ὁ Θεός. Εἶναι δίπλα μας, γιὰ νὰ μᾶς ἐνισχύει, νὰ μᾶς ἀνορθώνει στὶς πτώσεις μας, νὰ μᾶς προσφέρει τὴν σωτηρία.

Ἡ ἀγάπη διώχνει τὸν φόβο

Ὁ Χριστιανισμὸς, λοιπόν, δὲν «προσπαθεῖ νὰ ἐμφυσησθεῖ τὸν φόβο στὸν ἄνθρωπο». Τοῦ ἐμφυσησθῆ διαρκῶς τὴν ἀγάπη. Τὴν ἀγάπη ποὺ διώχνει τὸν φόβο. «Δὲν δίνει τόσο βάρος στὴν Κρίση» ὅσο νομίζει ὁ μουσικοσυνθέτης. Δίνει βάρος στὴν ἀγάπη. Διότι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰωάν. δ' 8). Δὲν εἶναι ἀπλῶς ἕνα ἰδίωμα τοῦ Θεοῦ ἢ ἀγάπη, ἀλλὰ εἶναι αὐτὴ ἡ φύση Του. Γι' αὐτὸ καὶ «κατακαυχᾶται ἔλεος κρίσεως» (Ἰακώβου β' 13). Ὑπερισχύει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἢ ἀγάπη Του, τῆς δικαιοσύνης Του. Καὶ ὅπως διακηρύττει ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης, ὁ Ἰωάννης: «Φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον, ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει, ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελειώται ἐν τῇ ἀγάπῃ» (Α' Ἰωάν. δ' 18). Κανένας φόβος δὲν εἰσέρχεται στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Οὔτε τὸν τρομάζει ἢ σκέψη ὅτι θὰ βρεθεῖ ἐνώπιόν τοῦ κριτοῦ καὶ τῆς κρίσεως. Ἡ τελεία ἀγάπη, ἢ κατὰ Θεὸν ἀγάπη, διώχνει ἀπὸ τὴν ψυχὴ κάθε ἴχνος φόβου. Ὁ φόβος προϋποθέτει τὴν τιμωρία ἐκείνου ποὺ αἰσθάνεται ταραγμένη καὶ ἔνοχη τὴν συνειδήσῃ του καὶ δὲν μετανοεῖ. Μονάχα ὁ ἔνοχος φοβᾶται καὶ εἶναι φανερό, πὼς φοβᾶται γιὰτὶ δὲν ἔχει προχωρήσει στὴν ἀγάπη. Καὶ ἀντὶ νὰ προχωρήσει στὴν ἀγάπη, ἀντὶ νὰ ἀτενίσει μὲ υἱικὴ ἐμπιστοσύνη τὸ ἱλαρὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, βρίσκει τὴν λύση νὰ ἀπορρίψει τὸν Θεὸ-Κριτὴ.

«Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔαν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τὶ δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. ν' 34 - θ' 1 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Γαλ. β' 16-20

αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἔαν ἐπαισχυνηθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρ-

τωλῶ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνηθῆσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει».

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΗ

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν»

Εἶναι μία ἀπὸ τὶς συγκλονιστικότερες περικοπὲς τῆς Κ. Διαθήκης τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Ὅχι μόνο γιατί τονίζει τὴν ἀπροσμέτρητη ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἀφοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀνέβηκε στὸν Σταυρὸ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἓνα ἀκόμη λόγο. Γιατὶ ὑπογραμμίζει τὸ βασικὸ ρόλο, ποὺ παίζει στὴ σωτηρία αὐτὴ ἡ ἐλεύθερη θέληση τοῦ ἀνθρώπου. Γιατὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐξαρτᾶται

Ἡ ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ ΜΑΣ

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀπευθύνεται στοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς λέει: «Ὅποιος θέλει νὰ χαρῆ τὴ σωτηρία του, ἄς με ἀκολουθήσει. **«Ὅστις θέλει...»**. Ἐδῶ βλέπουμε καὶ θαυμάζουμε τὸν Κύριο, ποὺ μᾶς ἀφήνει ἐλεύθερους νὰ ἐκλέξουμε τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας. Θὰ εἶχε ἴσως κάθε λόγο νὰ μᾶς τὴν ἐπιβάλλει. Δὲν τὸ κάνει ὅμως. Ὅταν ὁ Θεὸς ἀπευθύνεται στὸν ἄνθρωπο, μιλάει μὲ σεβασμὸ πρὸς τὴν ἐλευθερία τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος χάρισε. **«Ὅστις θέλει»** λέει. Δὲν σύρει κοντὰ του διὰ τῆς βίας κανένα.

Αὐτὴ ἡ ἐλευθερία τῆς θελήσεως, τὴν ὁποία τόσο τιμᾷ καὶ σέβεται ὁ Θεός, αὐτὴ εἶναι ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο μιὰ ἐντελῶς ξεχωριστὴ θέση στὴν δημιουργία. Προικισμένος μὲ αὐτὸ τὸ πολυτίμητο δῶρο ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ κάνει μιὰ ἐκλογὴ μετὰ δύο πραγμάτων. Μπορεῖ νὰ λείει τὸ ὄχι στὴν ἁμαρτία καὶ τὸ ναι στὸ καλὸ.

Ὅταν ἀφήσετε μιὰ πέτρα ἐλεύθερη στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, θὰ κυλήσει κάτω. Εἶναι νόμος τῆς φύσεως, ὁ νόμος τῆς βαρύτητας. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλιῶς. Ὅταν βάλτε τροφὴ μπροστὰ σ' ἓνα ζῶο, θὰ σπεύσει νὰ τὴν φάει. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθεῖ. Γιατὶ εἶναι τὸ ἐνστικτο ποὺ σπρώχνει τὸ ζῶο πρὸς τὴν τροφὴ. Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος βρεῖ στὸ δρόμο χρήματα, χωρὶς νὰ τὸν δεῖ κανεὶς, δύο πράγματα μπορεῖ νὰ κάνει: Ἡ νὰ τὰ κρατήσει ἢ νὰ τὰ παραδώσει. Ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο θὰ προτιμήσει ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Αὐτὴ ἡ δυνατότητα ἐκλογῆς ποὺ ἔχει, δείχνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος. Δὲν εἶναι δοῦλος τῶν φυσικῶν νόμων, οὔτε ἄγεται καὶ φέρεται μόνο ἀπὸ τὶς βιολογικὲς ὁρμὲς τῶν ἐνστικτῶν. Μολονότι κινεῖται μέσα στὴ φύση, ὄχι σὰν αἴθλο πνεῦμα, ἀλλὰ σὰν σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ὕπαρξη, εἶναι ἐλεύθερος. Καὶ ἀκριβῶς διότι δὲν δεσμεύεται ἀπὸ τὴ φύση καὶ δὲν πιέζεται ἀπὸ τὴν ἀνάγκη, ἀποκοῦν τὰ ἔργα του ἀξία.

Εἶσαι ἐλεύθερος π.χ. καὶ μπορεῖς νὰ περικόψεις μερικὰ περιττὰ ἐξοδά σου, προκειμένου νὰ βοηθήσεις κάποιον ἄλλο. Στὸ χέρι σου εἶναι ἐπίσης νὰ παραβλέψεις

τὴν ἀδικία ποὺ σοῦ ἔκανε κάποιος καὶ νὰ τὸν συγχωρήσεις. Μπορεῖς ἀκόμη νὰ μὴν συνθηκολογήσεις μὲ τὴ βρωμιὰ καὶ τὴν ἀνθηκτικότητα καὶ νὰ μείνεις τίμιος καὶ ἀκέραιος μέσα στὴ σύγχρονη Βαβυλώνα, ποὺ ζοῦμε.

Οἱ θυσίαι, τὰ μικρὰ ἢ μεγάλὰ βάρη ποὺ χάριν τῶν ἄλλων ἐλεύθερα ἀναλαμβάνουμε νὰ σπκώσουμε, αὐτὰ ἔχουν ἀξία. Τὴν περιουσία μας ὀλοκλήρη νὰ διαθέσουμε στοὺς φτωχοὺς, τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μας νὰ θυσιάσουμε **«ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης»**, τίποτα δὲν πρόκειται νὰ κερδίσουμε.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ ἐπιβάλλει διὰ τῆς βίας τὴν ἐξάσκηση τῆς ἀρετῆς. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ θὰ εἰσχωρήσει τὸ στοιχεῖο τοῦ ἐξαναγκασμοῦ καὶ τῆς καταπίεσεως, τὸ καλὸ χάνει τὴν ἀξία του. Τὸ καλὸ γιὰ νὰ εἶναι ὄντως καλὸ, πρέπει νὰ γίνετα ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα. Συνέπεια ὅμως τῆς ἐλευθερίας μας αὐτῆς εἶναι καὶ

Ἡ ΕΥΘΥΝΗ ΜΑΣ

Αὐτὴ τὴν εὐθύνη μᾶς ὑπογραμμίζει ὁ Κύριος μὲ τὰ ἀθάνατα λόγια του: **«Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔαν... Ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»** Θέλεις, μὲ ἄλλα λόγια νὰ κατακτήσεις ὅλο τὸν κόσμον, νὰ γευθεῖς τὶς χαρὲς του, τὴ δόξα του; Ἄν ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπιδιώξεις τὶς ἐπιχειρεῖς εἰς βάρος τῆς ἀθάνατης ψυχῆς σου, ἀναλογίζεσαι ἀλήθεια τὴν τεράστια εὐθύνη σου;

Καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέξουμε ἰδιαίτερα τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου μας. Ὡς ἐλεύθεροι ἄνθρωποι νὰ ἀποκτήσουμε βαθύτερη ἐπίγνωση τῆς μεγάλης μας εὐθύνης. Νὰ συνειδητοποιήσουμε πῶς εἴμαστε υπεύθυνοι γιὰ κάθε μας πράξη καὶ ἐνέργεια. Νὰ σκεφθοῦμε καὶ νὰ σκεπτόμαστε πάντα, ὅτι θὰ μᾶς ζητηθεῖ λόγος τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως **«περὶ παντὸς ἀργοῦ λόγου»**, γιὰ κάθε περιττὸ καὶ ἀδιάφορο λόγο ποὺ θὰ ποῦμε. Δὲν ὑπάρχουν δικαιολογίες γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν α ἢ β παρεκτροπὴ μας. Γιατὶ ἡ δικὴ μας ἐλεύθερη θέληση λείει τὸ τελικὸ ναι ἢ ὄχι σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις. Καὶ μεῖς, ὡς ἐκ τούτου, φέρουμε ἀκέραιη τὴν εὐθύνη. Πάντοτε. Καὶ γιὰ ὅλα.

Ὅταν ὁ Μωυσῆς παρέδωσε στὸν Ἰσραηλιτικὸ λαὸ τὶς δέκα ἐντολὲς εἶπε: **«Ἴδου δέδωκα πρὸ προσώπου σου σήμερον τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν... τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν κατάραν...»** Ἐκλεξαί τὴν ζωὴν... ἵνα ζήσης» (Δευτερ. λ' 15-20).

Μετὰ τὴν ὕψωση τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας τὰ λόγια αὐτὰ ἀποκοῦν μιὰ καταπληκτικὴ δύναμη καὶ ἐπικαιρότητα. Εἴμαστε ἐλεύθεροι καὶ υπεύθυνοι νὰ ἐκλέξουμε. Ἄς ἐκλέξουμε τὸ ἀγαθὸ, τὴν εὐλογία καὶ τὴ ζωὴ.

«Ἐγένετο ἐν τῷ τὸν ὄχλον ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τοῦ ἀκούειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸς ἦν ἐστῶς παρὰ τὴν λίμνην

Γεννησαρέτ, καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἐστῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἀλιεῖς ἀποβάντες ἀπ' αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα. Ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων, ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους. Ὡς δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων εἶπεν αὐτῷ· ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ρήματι σου χαλάσω τὸ δίκτυον. Καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθύων

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Α΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ε΄ 1-11

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Κορ. α΄ 21 - β΄ 4

πολύ· διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν. Καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ πλοίῳ τοῦ ἐλθόν-

τας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον καὶ ἐπλησαν ἀμφοτέρα τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά. Ἴδὼν δὲ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων· ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε· θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἄγρα τῶν ἰχθύων ἢ συνέλαβον, ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἱ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν. Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ».

Η ΓΥΝΑΝΤΗΣΗ

«Ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον».

Ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται στὴ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος. Κόσμος πολὺς τὸν περιτριγυρίζει γιὰ νὰ ἀκούσει τὸ λόγο του καὶ νὰ θεραπευθεῖ ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες του. Μὲ ὅλους ἐπικοινωνεῖ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Μὲ ὀρισμένους ὅμως ἀκροατὲς του ἔχει ἰδιαίτερη ἐπαφή. Σ' αὐτοὺς ἀποκαλύπτεται περισσότερο. Οἱ πολλοὶ βλέπουν τὸν Κύριο ἐξωτερικὰ μόνον, τὸν ἀκοῦνε, καὶ τὸν θαυμάζουν. Στέκονται ὅμως μόνον σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Μερικοὶ προχωροῦν περισσότερο. Μέσα σ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Σίμων Πέτρος. Ἡ μεγάλη συνάντηση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπόστολου Πέτρου γίνεται μέσα στὴ βάρκα τοῦ δευτέρου. Ἐντύπωση μεγάλη μᾶς κάνει ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Δημιουργὸς ἔρχεται νὰ συναντήσει τὸ πλάσμα του. Ἐρχεται

ΜΕ ΣΕΒΑΣΜΟ

Παράξενο μᾶς φαίνεται αὐτό. Ἐμεῖς συνήθως γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ σέβεται τὸν Θεό. Καὶ εἶναι σωστὸ αὐτό. Κοιτάξτε ὅμως τὸ μεγαλεῖο τοῦ παντοδύναμου Κυρίου. Ἐρχεται μὲ εὐγένεια πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Τὰ βήματά του καθὼς μᾶς πλησιάζει εἶναι τόσο διακριτικά. Σέβεται τὴν ἐλευθερία, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἔδωσε στὸ δημιούργημά του.

Φαίνεται πολὺ καθαρὰ αὐτὸ στὸ σημερινὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. **«Ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους».** Ἠρώτησεν, σημειώνει τὸ θεόπνευστο κείμενο. Διπλαρὴ παρακάλεσε ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρο. Θὰ μπορούσε νὰ τὸν διατάξει. Νὰ προστάξει τὸν δούλο ὁ Δεσπότης. Δὲν τὸ κάνει ὅμως ὁ Ἰησοῦς. Παρακαλεῖ γιὰ νὰ κάνει τὸ κήρυγμα ἀπὸ τὴ βάρκα. Καί, ἀφοῦ ὁ Σίμων τὴν τραβᾷ λίγο πρὸς τὴ θάλασσα ὁ Κύριος κάνει ἄμβωνά του τὸ πλεούμενο καὶ **«διδάσκει τοὺς ὄχλους».**

Ὁ Θεὸς σέβεται τὸν κάθε ἄνθρωπο. Τὴν κάθε μιὰ ψυχὴ τὴν πλησιάζει μὲ πολλὴ λεπτότητα. Ἐτσι τὸν βλέπουμε νὰ στέκεται ὑπομονετικὰ ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ τὴν χτυπάει διακριτικὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουμε καὶ νὰ μπεῖ μέσα. Θὰ μπορούσε νὰ παραβιάσει **«τὴν θύρα».** Δὲν χρησιμοποιεῖ ὅμως βία καὶ ἐξαναγκασμό, γιὰ νὰ μάθουμε κι ἐμεῖς ὅτι πρέπει νὰ σεβόμαστε τὴν κάθε ψυχὴ.

Πάντα ὁ Ἰησοῦς ἔτσι φέρεται. Καὶ σήμερα τὸ ἴδιο κάνει. Παρακαλεῖ τὸ κάθε πλάσμα του. Θὰ μοῦ ἐπιτρέ-

ψεις, παιδί μου, λέει, νὰ μῶ στὴ βάρκα τῆς ζωῆς σου; Ἄν θέλεις εἶμαι στὴ διάθεσή σου. Αὐτὰ λέει ὁ Ἰησοῦς καὶ περιμένει τὴν ἀπάντησή μας. Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος τὸν δεχθεῖ ταπεινά, ὅπως ὁ Πέτρος, τότε ἀπὸ ἀπλὸς βιοπαλαιστής, γίνεται κοινωνικὸς ἀναμορφωτής.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ εὐγένεια καὶ ὁ σεβασμὸς ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν θεϊκὴ συνάντηση. Ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται καὶ

ΜΕ ΕΥΛΟΓΙΕΣ

Ὁ Σίμων Πέτρος μόλις δέχθηκε τὸν Κύριο μέσα στὴ βάρκα του καὶ μέσα στὴν καρδιά του, εἶδε εὐθὺς ἀμέσως μιὰ πλοῦσια εὐλογία. Πρὶν, ὅταν ἀκόμη ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἔλθει κοντά του, παρ' ὅλες τὶς ὀλονύκτιες προσπάθειές του, δὲν κατόρθωσε τίποτα. Μὲ πίκρα ἔλεγε: **«δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν».** Τώρα ὅμως ποῦ ἔχει τὸν Θεὸ μαζί του, δὲν πιάνει ἀπλῶς μερικά ψάρια, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ψαριῶν, ἀρχίζει νὰ σπάξει τὸ δίκτυ του.

Ὅταν λοιπὸν ἔρχεται καὶ σήμερα ὁ Ἰησοῦς στὴ βάρκα τῆς ζωῆς μας, δὲν εἶναι ἐνοχλητικὴ ἡ παρουσία του. Ὁ ἐρχομὸς του γίνεται πηγὴ μεγάλης καρποφορίας. Ἐρχεται καὶ εὐλογεῖ πλοῦσια τὸν κόπο καὶ τὸν μόχθο μας. Ἐρχεται καὶ ἡ ἐμφάνισή του εἶναι εὐλογία γιὰ τὴ γῆ μας, γιὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας. Μόλις ἡ οἰκογένεια πεῖ: **«Ναί, ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ»** καὶ ἀνοίξει τὸ σπίτι της καὶ τὸν βάλει νὰ κατοικήσει ἐκεῖ μέσα, τότε ὁ ἐρχόμενος Χριστὸς ἀπλώνει τὰ ἅγια χέρια του πάνω ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ εὐλογεῖ καὶ μὲ τὸ φῶς του λιώνει τοὺς πάγους ἀπὸ τὶς καρδιὲς καὶ ἐνώνει ὅλων τὶς ψυχές. Τὸ σπίτι γίνεται ἀληθινὸ ἐργαστήρι ἁγιασμοῦ καὶ κέντρο πνευματικῆς ἀκτινοβολίας.

Ὁ Κύριος μᾶς συνανταίει μὲ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους. Πότε κάνει τὴ συνάντηση αὐτὴ μέσα στὸ φῶς καὶ στὸ θάμβος τῆς Δαμασκοῦ καὶ πότε μέσα στὴ γαλήνη καὶ τὴ λεπτὴ αὔρα τῆς Γεννησαρέτ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία, ὅτι ποθεῖ τὴν ψυχὴ μας καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πάντα δίπλα μας, ἔτοιμος γιὰ νὰ ἀνοίξει μὲ τὸν καθένα μας ἓνα διάλογο. Ἀρχίζει πρῶτος ἐκεῖνος μὲ σεβασμὸ καὶ διακριτικότητα. Στὶς κρούσεις αὐτὲς ἂς μὴν ἀδιαφορήσουμε. Ἄς τοῦ ἀνοίξουμε, ἂς τὸν ἀφήσουμε νὰ μπεῖ στὴ ζωὴ μας, θὰ μᾶς φέρει ἀπίστευτη χαρὰ, ἀφθονὴ εὐλογία.

«... Τοῖς ἀγαπητοῖς αὐτοῦ ὕπνον»

Ὁ ὕπνος τὸ πιὸ συνηθισμένο καὶ καθημερινὸ γεγονός τῆς ζωῆς μας. Τοῦ ἀφιερώνουμε σχεδὸν τὸ ἓνα τρίτο τοῦ χρόνου μας. Ἐπηρεάζει βαθιὰ τὴν ὑπαρξή μας. Φτιάχνει ἢ χαλάει τὴν ἡμέρα μας. Μᾶς κάνει δύσθυμους ἢ εὐθυμους. Πόση κακοκεφιὰ ὕστερα ἀπὸ ἓνα ἀνήσυχο καὶ ταραγμένο ὕπνο! Ποῦ διάθεση γιὰ ἐργασία μετὰ ἀπὸ μιὰ «νύχτα λευκὴ» ἀπὸ τὴν αὐπνία; Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά πόση φρεσκάδα καὶ ὄρεξη γιὰ δουλειὰ ὕστερα ἀπὸ ἓναν ἥρεμο ὕπνο!

Ἔ, λοιπόν, ὁ ὕπνος, τὸ δῶρο αὐτὸ τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἀνανέωση τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν τους δυνάμεων, κατάντησε ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ δυσεπίλυτα προβλήματα. Πρόβλημα καὶ ὁ ὕπνος; Naί, καὶ ὅπως εἶπαμε, ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα. Ποιοὺς θὰ μπορούσε νὰ φαντασθεῖ, πὼς ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος θὰ ἔκανε τόσο περίπλοκο καὶ ἀφύσικο τὸ πιὸ ἀπλὸ καὶ φυσιολογικὸ γεγονός τῆς ζωῆς του! Γιὰ νὰ πετύχει ὁ ἀνήσυχος ἄνθρωπος, τῆς μηχανοποιημένης ἐποχῆς μας, ἥρεμο ὕπνο χρησιμοποιεῖ ἓνα σωρὸ χάπια. Στὴν πρώτη γραμμὴ, μετὰ τὴν πιὸ μεγάλη κατανάλωση, βρίσκονται τὰ ἡρεμιστικά, τὰ ἀγχολυτικά, τὰ ὑπνωτικά χάπια.

Χωρὶς ἀμφιβολία πολλοὶ παράγοντες ἐπηρεάζουν σήμερα τὴ ζωὴ μας καὶ φυσικὰ καὶ τὸν ὕπνο μας. Οἱ λεγόμενες «ἀσθένειες τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ» ἔχουν πληθυνθεῖ ἐπικίνδυνα. Δὲν εἶναι μόνο οἱ αὐξημένες ἀπαιτήσεις, οἱ πιεστικὲς φροντίδες καὶ οἱ καθημερινὲς μέριμνες ποὺ φυγαδεύουν τὸν ὕπνο. Εἶναι ἡ γενικότερη ἀβεβαιότητα καὶ ἀνασφάλεια. Εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ἀνησυχία καὶ ταραχὴ ἀπὸ τὴν ἀτακτοποίητη συνείδηση. Καὶ ἀσφαλῶς δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ λίγο ἢ πολὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐσωτερικὴ τακτοποίηση. Ὅσο κι ἂν ἔχει προχωρήσει στὶς ἡμέ-

ρες μας ἢ ἀμβλυνση τοῦ ἠθικοῦ αἰσθητηρίου ὅμως ἡ ψυχὴ στὸ βάθος τῆς δὲν παύει νὰ διαμαρτύρεται. Ἄν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποκαταστήσει τὶς διαταραγμένες σχέσεις του μετὰ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους του, μάταια θὰ ἀναζητᾷ τὴ συμφιλίωση μετὰ τὸν ἑαυτό του, μετὰ τὴ συνείδησή του. Μάταια θὰ ἀναζητᾷ στὰ γιαιτροσόφια τὴν ἡρεμία καὶ γαλήνη.

Ὁ ἱερὸς Ψαλμῶδς τὸ ὑπογραμμίζει ἀπὸ τὴν πολυτάραχη προσωπικὴ του ζωὴ. Χωρὶς ὀμαλοποιημένες σχέσεις μετὰ τὸν Θεό, χωρὶς τὴ βοήθεια καὶ συμπαράστασή Του, ματαιοπονεῖτε, μᾶς λέει. Ὅλοι ἐσεῖς ποὺ δὲν στηρίζεσθε στὴν ἀγάπη Του καὶ δὲν ἐλπίζετε στὴν πατρικὴ πρόνοιά Του, θὰ τρώτε τὸ ψωμί σας καὶ θὰ σᾶς τρώει. **«Ἄρτος ὀδύνης»** θὰ εἶναι ἡ ζωὴ σας, τὴν ἴδια στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος θὰ δίνει στοὺς ἀγαπητοὺς καὶ πιστοὺς ἀνθρώπους Του ἥρεμο ὕπνο (Ψαλμὸς 126, 2). Ἐγὼ ὅμως μετὰ τὴν ἐλπίδα μου ἀκλόνητη στὸν Κύριο καὶ Θεό μου θὰ κοιμηθῶ ἥσυχος καὶ εἰρηνικὸς καὶ θὰ χορτάσω ὕπνο, ἂν καὶ εἶμαι κατὰ μέρος, γιὰτὶ κάτω ἀπὸ τὴ δική Του προστασία αἰσθάνομαι γεμάτος πεποίθηση καὶ ἐλπίδα (Ψαλμὸς δ' 9).

Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ του. Καὶ τὸ ἐπαναλάμβανε τόσο συχνά: **«Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα»**. Τέσσερις λέξεις δυνάμεως ποὺ ἀνέβλυζαν ἀπὸ τὴν ἀταλάντευτη ψυχὴ του καὶ τοῦ χάριζαν ἐσωτερικὴ γαλήνη καὶ ἡρεμία τὴν

ώρα ποὺ τὸν χτυποῦσαν τὰ κύματα τῆς δοκιμασίας. Ἀνέβλυζαν ἀπὸ μιὰ ψυχὴ στηριγμένη στὸ βράχο τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος, στὴν ἀγάπη τοῦ οὐράνιου Πατέρα. Τέσσερις λέξεις ποὺ δείχνουν ὅτι ἀπελπιστικὲς καταστάσεις ὑπάρχουν μόνο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀπελπίζονται. Καὶ ἀπελπίζονται γιὰτὶ δὲν ἔμαθαν καὶ δὲν ἔζησαν τὸ μυστικὸ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς δυνάμεως: **«Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα»**. Ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτὴ στὸν Θεὸ εἶναι τὸ πιὸ ἀναπαυτικὸ προσκέφαλο.

Αὐτὸ τὸ κλίμα ἐμπιστοσύνης στὸν Θεὸ ποὺ δημιουργεῖ τὴν πιὸ βαθιὰ ἡρεμία μᾶς τὸ προσφέρει ἰδιαίτερα ἡ συνειδητὴ προσευχή. Πόση γαλήνη γιὰ τὸν τλαιπωρημένο ἄνθρωπο, ὅταν πέφτει στὸ κρεβάτι, ἀντὶ νὰ φέρνει ὅλα τὰ βασανιστικὰ προβλήματα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ἀβεβαιότητας τοῦ μέλλοντος, νὰ κυκλοφοροῦν ἥρεμα καὶ ἀπλὰ στὴ σκέψη του λόγια θερμῆς προσευχῆς! Ἡ Ἐκκλησία μᾶς προτρέπει τὴν ὥρα ποὺ πηγαίνουμε γιὰ ὕπνο νὰ ζητᾶμε **«ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς»**. Ἄν ἡ αἴτηση αὐτὴ εἶναι καὶ ἐξομολογητικὴ καὶ συμφιλιοτικὴ μετὰ τὸν Θεό, συγχωρητικὴ μετὰ τοὺς συνανθρώπους μας, τότε **«ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν»** θὰ φρουρεῖ τὶς καρδιὲς καὶ τὶς σκέψεις μας καὶ θὰ προσφέρει τὸ καλύτερο «ἡρεμιστικὸ» γιὰ ἓνα ἀνανεωτικὸ ὕπνο.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μετὰ ἐπιταγὴν ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (1780 - 1857)

8

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη -τὴ δύσκολη καὶ κρίσιμη γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ καινούργιου κράτους- ὄρθωσε τὸ πνευματικὸ του ἀνάστημα καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων. Καὶ πρῶτα πρῶτα ὡς βαθὺς μελετητὴς τῆς ἱστορίας μας ὁ Οἰκονόμος ἀποκαλύπτει τὰ ἔργα ὄλων αὐτῶν τῶν «ψευδοσοφῶν» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στὸ περίφημο βιβλίο του «Τριακονταετηρὶς Ἐκκλησιαστικῆ».

Μέσα στὶς σελίδες τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου ὑπάρχουν ἀπίστευτα γεγονότα: οἱ Ἐκκλησίες καὶ τὰ Μοναστήρια, ποὺ στέγασαν τὰ κρυφὰ σχολεῖα τῆς Τουρκοκρατίας καὶ ζέσταναν τὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα! Αὐτὰ τώρα, σὰν ἄχρηστα, ἔπρεπε νὰ διαλυθοῦν. Καὶ πράγματι, λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδας, διαλύθηκαν τὰ 394 ἀπὸ τὰ 540 πνευματικὰ θερμοκήπια τῆς τουρκοκρατούμενης Ἑλλάδας.

Ἄλλ' ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος δὲν περιορίζεται νὰ ἀποκαλύψει μόνον τὰ σκοτεινὰ ἔργα τῶν διαφόρων ἀρνητῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος. Συγχρόνως πολεμᾷ καὶ τὶς μοντέρνες ιδέες τους, ποὺ διαδίδονταν στὸν λαό. Πολεμᾷ τὸ ὑλιστικὸ πνεῦμα, ποὺ σὰν ἄγριος βοριάς, ζήτηγε νὰ ξεριζώσῃ κάθε τι ἠθικὸ, ποὺ ὑπῆρχε στὴν ψυχὴ τοῦ Ἑλλῆνα. Καὶ προσπαθεῖ μ' ὄλες του τὶς δυνάμεις νὰ κρατήσῃ ἄσβεστη τὴ φλόγα τῆς Πίστεως στὶς καρδιὲς τῶν συμπατριωτῶν του μὲ τὰ πολυάριθμα ἔργα του.

Ὁ ἀγὼνας τοῦ Κ. Οἰκονόμου ἐναντίον τῶν διαφόρων ἀρνητῶν δὲν περιορίζεται μόνον στὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος. Ἡ πλατιὰ του μόρφωση καὶ ἡ σπάνια γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γλωσσομάθειά του τοῦ δίνουν τὰ κατάλληλα ὄπλα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀποκρούει μὲ δύναμη καὶ μαχητικότητα ἰσχυρισμούς του Γάλλου Πρωθυπουργοῦ Ρουδάρτ ἀποκαλύπτοντας ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Ἡ ἄρνηση τῆς πίστεως ἦταν ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἐχθρὸς, ποὺ πολέμησε ὁ μέγας μαχητὴς τῆς Ἀλήθειας. «Ὁλοι αὐτοί, ποὺ γυρίζουν τὴν Ἑλλάδα προπαγανδίζοντας τὶς αἰρέσεις τους -γράφει ὁ Οἰκονόμος σ' ἓνα τὸν βιβλίο ποὺ δημοσίευσε στὰ 1835 στὸ Ναύπλιο- μοιάζουν μὲ ἐξωτικὰ φινιά, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ φινιρῶσουν καὶ ν' ἀναπτυχθοῦν στὴ γῆ τῆς εὐσεβοῦς Ἑλλάδος ἢ μοιάζουν μὲ μαύρους ἀερόλιθους, ποὺ βίαιος ἄνεμος τοὺς ἄρπαξε ἀπὸ ξένες κῶρες καὶ τοὺς ἐξεσφενδόνισε στὸν ἀμόλυντο καὶ περίλαμπρο θρόνο τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν Ἑλλάδα». Γι' αὐτό, συνιστοῦσε στὸ λαὸ ν' ἀποφεύγει τὶς προπαγάνδες καὶ νὰ μένει πιστὸς στὴν Πίστη τῶν Πατέρων του!

Ἐνα ἄλλο θέμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἀγωνίσθηκε πολὺ ὁ φάρος αὐτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας ἦταν τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ συνεκλόνησε τὸ ἑλληνικὸ κράτος στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἰδρύσεώς του.

Στὰ χρόνια τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία δὲν

ὑπῆρχε καιρὸς νὰ σκεφθοῦν οἱ ἀγωνιζόμενοι Ἑλλῆνες γιὰ τὴ σχέση τῆς Ἐκκλησίας τους μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ἐξ ἄλλου 400 ὀλόκληρα χρόνια ὁ σεπτὸς Οἰκουμενικὸς Θρόνος ἦταν τὸ θησαυροφυλάκιο τῆς πίστεως καὶ ὁ τπλαυγὴς φάρος τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ ἥρωισμοῦ. Γι' αὐτὸ στὰ χρόνια ἐκεῖνα οἱ Ἑλλῆνες ἔδειχναν βαθὺ σεβασμὸ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Τὴν ἴδια γραμμὴ ἀκολούθησε καὶ ὁ Ι. Καποδίστριας, ὅταν κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα. Ἀναγνώρισε τὰ δικαιώματα τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἔδειξε ποικιλοτρόπως τὸν σεβασμὸ του στὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐσκόπευσε μάλιστα ν' ἀναπτύξῃ τὶς σχέσεις καὶ νὰ χαλκεύσῃ στενότερους δεσμοὺς τῆς Ἑλλάδας μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο. Δυστυχῶς ὁμως ἡ ἄνανδρη δολοφονία του διέκοψε τὸ σχέδιό του.

Ἀπὸ τότε ὁμως ποὺ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα ὁ βασιλιάς Ὁθωνας, τὰ πράγματα τελείως ἄλλαξαν. Ἡ ἀντιβασιλεία καὶ ἰδίως ὁ Μάουερ, ἤθελε νὰ κηρύξῃ αὐτοκέφαλη τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδας. Στὸ σχέδιό του τὸν βοήθησε πολὺ ὁ Θεόκλητος Φαρμακίδης, πνεῦμα φιλελεύθερο καὶ πολυτάραχο. Ἐτσι, λοιπόν, μιὰ μέρα, χωρὶς τὴ συγκατάθεση τοῦ Πατριαρχείου, κηρύσσεται αὐτοκέφαλη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας μὲ τὴν «Διακήρυξη περὶ Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας».

Τοῦτην τὴν κατάσταση βρῆκε ὁ Οἰκονόμος ὅταν πάτησε τὸ πόδι του στὴν Ἑλλάδα. Ρίχτηκε στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ πανίσχυρου τότε Φαρμακίδη, καὶ ἀποδείχθηκε ὑπέροχος ὑπέρμαχος τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ἀρχή. Ἀπότομος κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀποφασισμένος νὰ ὑποστῇ καὶ φυλακὴ καὶ ἐξορία καὶ θάνατο ἀκόμη γιὰ τοὺς θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας κάκισε τὸ ἐκκλησιαστικὸ καθεστῶς, ποὺ ἴδρυσε ὁ Μάουερ καὶ ὁ Φαρμακίδης, χωρὶς τὴ συγκατάθεση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ὑποχώρησε παρ' ὄλες τὶς ὕβρεις καὶ τὶς συκοφαντίες ἀπὸ τὸν Φαρμακίδη. Συνέχισε τὴν προσπάθειά του γιὰ νὰ πείσῃ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο καὶ τὴν Κυβέρνηση τῆς Ἑλλάδας νὰ ζητήσουν ἐπίσημα τὴν κανονικὴ ἀναγνώριση ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Ἦστερα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες κι ἀγῶνες ἡ γνώμη τοῦ Οἰκονόμου ὑπερίσχυσε. Ὁ ταπεινὸς μαχητὴς νίκησε. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἦρθε πάλι σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Θρόνο καὶ τὸ Πατριαρχεῖο ἐξέδωσε τὸ 1850 τὸ «Συνοδικὸ τόμο», μὲ τὸν ὁποῖο ἀναγνώρισε αὐτοκέφαλη τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀνακοίνωσε ἐπίσημα ὁ Βασιλιάς στὶς δύο Βουλὲς στὶς 28 Ἰουλίου.

(Συνεχίζεται)

ΝΑ ΘΩΡΑΚΙΣΘΕΙ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἡ ἀπερχόμενη εἰσαγγελέας τοῦ Ἀρείου Πάγου σὲ γραπτὴ δὴλώσή της μίλησε εὐθέως γιὰ «προσπάθειες πὸν παρατηροῦνται τὸ τελευταῖο διάστημα πὸν πλήττουν τὴ θεσμικὴ ἀνεξαρτησία τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὸ κύρος αὐτῆς». Μὲ τὴν παραδοχὴ ὅτι γίνονται τέτοιες προσπάθειες κάλεσε τοὺς δικαστικοὺς λειτουργοὺς «νὰ βρεθοῦν “ἀπέναντι” καὶ νὰ προασπίσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς». Μεῖζον θέμα ἢ δικαιοσύνη, γι’ αὐτὸ καὶ ὁποιαδήποτε κρίση στοὺς κόλπους της ἔχει τὸν ἰσχυρὸ ἀντίκτυπὸ της στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν θὰ κλονισθεῖ τὸ ὄχυρὸ τῆς δικαιοσύνης, θὰ κυριαρχήσει ἡ ἀνασφάλεια, ἡ ἀβεβαιότητα. Θὰ γίνῃ νόμος ἢ παρανομία. Δίκαιο ἢ ὑψωμένη γροθιά. Δὲν θὰ γίνῃ πιά λόγος γιὰ συντεταγμένη πολιτεία. Ἐγραφε ὁ σοφὸς καθηγητὴς Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης: «Ἡ δικαιοσύνη προϋποθέτει πνευματικὴ δύναμη, πνευματικὴ θεώρηση τῆς ζωῆς. Μὲ τὸν ὕλισμὸ ὅμως τέτοια πνευματικὴ θεώρηση δὲν μπορεῖς νὰ ἔχεις. Γι’ αὐτὸ καὶ μὲ τὸν ὕλισμὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει οὔτε δικαστικὴ συνείδηση οὔτε δικαιοσύνη. Δικαιοσύνη εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο καὶ εὐγενέστερο κριτήριό τοῦ ἂν ὑπάρχει πολιτισμὸς. Τὰ Ἐθνὰ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἔδειχναν τὸν πολιτισμὸ τους ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη καὶ εἰδικότερα ἀπὸ τοὺς δικαστὲς πὸν εἶχαν νὰ παρουσιάσουν...». Ὅπως δὲ ποτε τὸ ὄχυρὸ τῆς δικαιοσύνης δὲν πέφτει. Πέφτουν ἐκεῖνοι πὸν ἐπιχειροῦν νὰ τὸ ρίξουν.

ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΥΝ ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑ

Ἄς τὸ ἐπαναλάβουμε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά. Δικαίωμα τοῦ καθενὸς νὰ πιστεύει ἢ νὰ μὴν πιστεύει. Δὲν ἔχει ὅμως κανένα δικαίωμα νὰ προσβάλλει καὶ μάλιστα προκλητικὰ καὶ δημόσια τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ ὀρθόδοξου ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπως ἔγινε πρόσφατα ἀπὸ ὀμάδα ἀντιεξουσιαστῶν στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Θεσσαλονίκης. Ὑπάρχουν καὶ κάποια ὄρια στοιχειώδους σεβασμοῦ καὶ εὐπρέπειας στὰ ἱερά καὶ ὄσια, μπροστὰ στὰ ὁποῖα στάθηκαν μὲ σεβασμὸ διὰ μέσου τῶν αἰώνων οἱ πολιτισμένοι λαοί. Εἶναι τελείως ἀπαράδεκτο καὶ ἀντιδημοκρατικὸ καὶ μαρτυρεῖ μικροψυχία καὶ ἠθικὸ ξεπεσμὸ μερικοῦ νὰ ἀσεβοῦν καὶ νὰ προκαλοῦν καὶ νὰ λησμονοῦν πὸς ἑκατομμύρια εὐγενεῖς ὑπάρξεις θυσιάστηκαν γιὰ νὰ μποροῦν ἐλεύθερα νὰ λατρεύουν τὸν Θεό. Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς μεταφυσικὴ διάσταση, χωρὶς τὴν οὐκὴ σχέση καὶ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν Θεό, πάσχει ἀπὸ πνευματικὴ ἀναπηρία. Γιατὶ ζεῖ χωρὶς ἐλπίδα. Ὅταν ἐξυψώνεται στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ μὲ τὴ θεία λειτουργία ἐξυψώνεται καὶ ὡς σκεπτόμενη προσωπικότητα. Καὶ ἀκόμα ἂς μὴ λησμονοῦν μερικοὶ πὸς «ἀποτελεῖ γένικὰ ἀποδεκτὸ κανὼνα κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, ἢ ἐφαρμογὴ τοῦ ὁποῖου ἔχει ἀναχθεῖ καὶ σὲ νομικὴ ἐπίσης ὑποχρέωση (ἄρθρα 199, 200 Π.Κ.) νὰ μὴ προσβάλλουμε τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα, τὴν πίστη καὶ τὰ σεβάσματα τῶν ἄλλων».

ΓΙΑΤΙ ΤΟΣΗ ΚΑΤΑΘΛΙΨΗ;

Μὲ ἀφορμὴ τὸ μακελιὸ τῆς Παρασκευῆς 22/7 στὸ Μόναχο ὁ ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν τῆς Γερμανίας ἀπνύθουε ἔκκληση στοὺς πολῖτες νὰ ἐπαγρυπνοῦν γιὰ ἄτομα πὸν παρουσιάζουν ψυχικὲς διαταραχὲς ἢ σημάδια ριζοσπαστικοποίησης. Ὁ νεαρὸς μακελάρης βρισκόταν ὑπὸ διαρκῆ ψυχιατρικὴ παρακολούθηση, καθὼς ἔπασχε ἀπὸ χρόνια κατάθλιψη. Ὅλα αὐτὰ - καὶ ὄχι μόνο - ἐπαναφέρουν στὴν ἐπικαιρότητα τὴν ἀσθένεια τοῦ 21ου αἰῶνα. Σύμφωνα μὲ ἀνακοίνωση τοῦ Παγκόσμιου Ὄργανισμοῦ Ὑγείας «εἶναι ἤδη καταθλιπτικὸ τὸ 17% τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ. Γιατὶ τὴν κατάθλιψη; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ ἀπαντήσουν δεκάδες οἰκονομολογοί, ἱστορικοί, ψυχίατροι καὶ μιὰ σωρεία ὑποθέσεων καὶ ἐρμηνειῶν ἔχει κατακλύσει τὴν ἐντυπὴ σκέψη. Ὅπως: Ἐχομε λόγους νὰ εἴμαστε ἀπαισιοδόξοι. Ἡ ἀνασφάλεια - πούθενά δὲν ὑπάρχει μιὰ ἀσπίδα ἀπόλυτης προστασίας - γκρέμιζε τὸν ἐφησυχασμὸ τῆς εὐημερούσης δυτικῆς ὀμαλότητος. Οἱ φανατισμοὶ θεριεύουν, ἡ φτώχεια διογκώνεται, ἡ ἀνεργία καλπάζει, ἡ βία αὐξάνεται, οἱ συγκρούσεις καὶ οἱ πόλεμοι πληθαίνουν, ἡ ἠθικὴ ἐκπτώση τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ παντοῦ». Καὶ εἶναι ἐπόμενο. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος φυλακίστηκε στὸν ἑαυτό του, χωρὶς ἀναφορὰ στὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης, εἶναι ὁ κύριος λόγος τῆς ἀνασφάλειας καὶ τοῦ ἄγχους πὸν τὸν βασανίζει.

ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟ ΤΟ BREXIT

Ἡ ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης ἐπιβεβαιώθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά καὶ τώρα μάλιστα μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες. Τὸ ἔδειξε ἐντυπωσιακὰ τὸ Brexit. Καὶ ἦταν ἀναμενόμενο γιὰ ὅσους φυσικὰ δὲν ἔθελοτυφλοῦσαν. Ἡ πεισματικὴ ἄρνηση ἀναφορᾶς στὸ ρόλο τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς δημιουργοῦ τῆς Εὐρώπης, τὸ ἀπέδειξε περίτρανα. Οἱ ὕλιστικὲς καὶ ἀθεϊστικὲς δυνάμεις τοῦ συμφεροντολογισμοῦ νόμισαν, πὸς θὰ μπορούσαν νὰ ἀντικαταστήσουν ἢ καὶ νὰ καταργήσουν, ἀτιμωρητῆ, τὴς χριστιανικὲς ρίζες τῆς Εὐρώπης. Δὲν θέλησαν νὰ ἀντιληφθοῦν, πὸς ἡ στάση τους αὐτὴ ἀποτελοῦσε παραποίηση τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας καὶ ἀσέβεια στοὺς πρωτεργάτες τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης πὸν ὑπῆρξαν πνευματικὲς προσωπικότητες πρώτου μεγέθους. Καὶ ἡ κρίση ξέσπασε ἀπὸ τὴν ἄκαρδη πολιτικὴ πὸν χάραξαν γιὰ τὴν Εὐρώπη ἀλαζόνες γραφειοκράτες χωρὶς ἀνθρώπινο ὄραμα. Δὲν κατανόησαν, ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ χωρὶς πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς ἀρχές. «Σώσαμε τὴς τράπεζες, ἀλλὰ κινδυνεύομε νὰ χάσομε μιὰ γενιὰ» εἶχε δηλώσει ὁ πρόεδρος τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου Μάρτιν Σούλτς. Ἡ ζοφερὴ διαπίστωση τοῦ Γερμανοῦ σοσιαλδημοκράτη πολιτικοῦ θὰ φέρει τοὺς Εὐρωπαίους ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν τους;

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκόρατος 189
114 72 ΑΘΗΝΑ